

விவசாய நெருக்கடியும்
பேரழிவுத் திட்டங்களும்

CP-ML மக்கள் விடுதலை

2016 மார்ச் 23இல் நடைபெற்ற இயற்கை வள - தேச வள பாதுகாப்பு மாநாட்டில் வெளியிடப் பட்டது.

பொருளாட்க்கம்

பகுதி 1

இயற்கையிடமிருந்து அந்நியமாதல் 8

பகுதி 2

(அ) பேரழிவுத் திட்டங்களும் சூழலியல் சிக்கல்களும் 12

(ஆ) தமிழக கனிம வளக் கொள்ளள 37

பகுதி 3

தமிழகத்தின் விவசாய நெருக்கடி..... 59

(அ) காலனியத்திற்கு முந்தைய தமிழகத்தின் வேளாண் பொருளாதாரம் 63

(ஆ) காலனிய கால, காலனியத்திற்குப் பின்தைய வேளாண் பொருளாதாரம்..... 69

(இ) நவீன காலனியாதிக்க (21ஆம் நூற்றாண்டு) சூழலும் தமிழகத்தின் வேளாண் பொருளாதாரமும் 72

நோய்நாடு நோய்முதல் நாடு அதுதனிக்கும் வாய்நாடு வாய்ப்பச் செயல்”

மனிதனை பீடித்த நோயிலிருந்து விடுபட நோயின் குணம் மற்றும் அதன் பண்புகள், நோய்க்கான காரணங்கள் குறித்து தெளிவாக ஆராய்ந்து அந்நோய்க்கான மருத்துவத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என வலியுறுத்துகிற வளர்நுவரின் கருத்தை, தமிழ்ச் சமூகத்தை பீடித்துள்ள சமூக நோய்களோடு ஒப்பிட்டுப் பேசலாம். இன்றைய தமிழ்ச் சமூகமானது தனது தொன்மைச் சிறப்புகளையும் மரபுகளையும் இயற்கை வளங்களையும், சூழல் பாதுகாப்பையும் உள்நாட்டு, பன்னாட்டு முதலாளிய வர்க்கத்திடம் வேகமாக இழந்துவருகின்றன.

தேசிய இன ஒடுக்குமுறை, சாதிய ஒடுக்குமுறை, வகுப்புவாதம், தாய்மொழி வேரறுப்பு, அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு ஒடுக்குமுறை, சூழல் கேடுகள், அடையாள அரசியல், அரசு நிர்வாகத்தில் புரையோடிக் கிடக்கிற ஊழல், இயற்கை வள சூறையாடல் என பல்வேறு நோய்களால் இன்றைய தமிழகம் பீடிக்கப்பட்டுள்ளது. சமூக நீதியும், சகோதரத்துவமும், சமூகத்தின் நீடித்த வளர்ச்சியும் இந்துத்துவ மேலாதிக்கத்தாலும் உள்நாட்டு பன்னாட்டு முதலாளி வர்க்கத்தாலும் விளிம்புற்றிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளன.

இவ்வனைத்து நோய்களுக்குமான தீர்வானது, நோய்க்கான காரண காரியத்தை ஆழமாக புரிந்துகொள்வதில் வேர் விட்டுள்ளது. அதாவது சமூகத்தின் அரசியல் பொருளாதார வேர்களிலேயே நோய்க்கான காரணமும் அதை குணப்படுத்துவதற்கான தீர்வும் உள்ளது. மனித சமூகங்களுக்கு இடையிலும் மனித சமூகத்திற்கும் இயற்கைக்குமான இயங்கியல் உறவிலும் முதலாளிய சமூகத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள தீர்க்க முடியாத முறிவை வரலாற்று நோக்கில் சற்று நெருங்கிப் பார்ப்போம்.

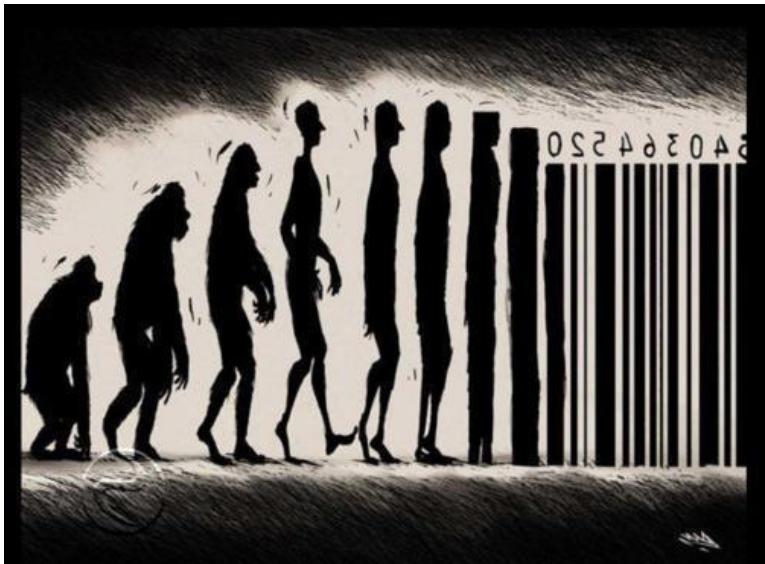
பகுதி - 1

இயற்கையிடமிருந்து அந்நியமாதல்

மனித சமூகத்தின் வரலாறு, இயற்கைவரலாற்றின் தொடர்ச்சியாகும். அதாவது மனிதக்குரங்கு மனிதனாக பரிணமிக்கத் தொடங்கியதிலிருந்து மனித சமூகத்தின் வரலாறு தொடங்குகிறது. மனித சமூகத்திற்கு வெளியே தனித்த மனிதன் இல்லை. கூட்டு முயற்சியும், கூட்டு வாழ்க்கையும் மனித சமூகத்தின் உயிர்ப்பிமைப்புக்கான அடித்தளம் ஆகும். அவ்வகையில் இயற்கை அவனுக்குத் தாய். இயற்கையை தன் உணவு உடை உறையுள்ளுக்கு ஏற்ப மாற்றியமைத்த உழைப்பு அவனின் தந்தை. இது மனித சமூகத்தின் தோற்றும் மற்றும் சமூக இயக்கம் குறித்த நிருபனமான சமூக அறிவியல் விளக்கம்.

மனித சமூகத்தின் வரலாறு என்பது அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளின் வருகைகளாக பன்னெடுங் காலமாக தொடர்ந்து வருகிறது. மனித சமூகத்தின் அறிவுத்தேற்றும் காலம் தோற்றும் முன்னேறி வருவதற்கேற்ப அதன் தொடக்க கால கூட்டுச் சமூக வாழ்முறை மெல்ல கரைந்து புதிய சமூக அமைப்பாக வளர்ச்சி பெற்று முன்னேறி வருகிறது. காடுகளில் உணவு சேகரித்து, பின் கற்களை கொண்டு கருவிகளைத் தயாரித்து வேட்டையாடி உணவு சேகரித்து, பின் வேளாண் தொழிலை உருவாக்கி நிரந்தர சமூக அமைப்பாக வளர்ச்சிப் பெற்றது என மனித சமூகமானது தலைமுறைகள் தோற்றும் அதனதன் வரலாற்றுக் கட்டங்களில் வளர்ச்சிபெற்று இன்றைய நவீன அறிவியல் தொழிலுடைப் பாலத்திற்கு வந்தடைந்துள்ளது.

அடிப்படைத் தேவையின் பொருட்டு உழைப்பின் வாயிலாக இயற்கையுடன் உரையாடிவந்த மனித

சமுகத்தின் வரலாறு இன்று இறுதிக் கட்டத்தை எட்டிவிட்டது. இன்றைய (21ஆம் நூற்றாண்டு) வரலாற்றுக் கட்டத்தில் வைத்துப் பேசகையில், இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமான உறவானது, உச்சம் பெற்ற படை முரண் உறவாக காட்சியளிக்கிறது. அதாவது இயற்கையிடம் இதுநாள் வரை மனித சமூகம் கொண்டிருந்த உணர்வுப்பூர்வமான உறவானது இன்று பண்ட உறவாக, நுகர்வுச் சந்தைக்கான உறவாக, இயற்கையிடமிருந்து அந்தியப்பட்ட உறவாக உள்ளது.

தொழில்யுக எழுச்சிக் கட்டத்தில் அறிவியல் தொழில் நுட்பங்கள் அனைத்தும் முதலாளிய சமூகத்தின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தபின் சமூகத்தின் தேவைக்காக அல்லாமல் லாபத்திற்கான உற்பத்தி முறையாக திசைமாற்றமடைய தொடர்க்கியதில் இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமான பொருள் பரிமாற்ற உறவில் தீர்க்க முடியாத பெரும் பிளவு உண்டாகிறது.

உலகின் முதல் முதலாளிய நாடான இங்கிலாந்தில் தொடங்கி பிற ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் அதன் காலனியாதிக்க நாடுகளுக்கும் பரவிய இம்முரண்பாடு அமெரிக்காவை பற்றிப் படரி பிள்பு உலகளாவிய முரண்பாடாக உருவாகியது. சந்தைக்கான காலனியாதிக்க வேட்டை, சந்தைக்கான அறிவியல் தொழில்மய ஆய்வுகள்—விரிவாக்கம், சந்தைக்கான உக்கிரமான போர்கள் என இம்முதலாளிய அரசியல் பொருளாதார வளர்ச்சி இவ்வுலகின் பற்று கிடைக்க உருப்பெற்றது. ஏடறந்த

மனித குல வரலாற்றின் கடைசி நூறாண்டுகளில் திடப்பட்ட இந்நோயானது இப்புவுலகின் அடுத்த ஐம்பதாண்டுகால ஆயுணை கேள்விக்குள்ளாக்கி இருக்கிறது.

பெரும் போர்களால் அகதிகளாக மாறும் அவைநிலை, வேலைவாய்ப்பின்மை, உழைப்புச்சரண்டல், கல்வி சுகாதாரத்தில் சமத்துவமின்மை என சமுதாய அரங்கில் பெரும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை அது உருவாக்கியுள்ளது. புவி வெப்பமயமாக்கல், நுகர்வை முடிக்குதல், இயற்கை வளங்களை தனது லாபத்திற்காக சூறையாடுதல், சுற்றுப்புறச்சூழலில் உற்பத்திக் கழிவுகளை கலத்தல் என சமுகத்திற்கும் இயற்கைக்கும் இடையில் அது பெரும் போரையே உருவாக்கியுள்ளது. இந்திய ஒன்றியத்திலும், அதில் ஓர் அங்கமாக உள்ள தமிழகத்திலும் இப்போர்ச் சூழல்தான் நிலவுகிறது.

கூடங்குளம் அனு உலைத்திட்டம், தாது மனல் கொள்ளை, ஆற்று மனல் கொள்ளை, கவுத்தி—வேடியப்பன் மலை அபகரிப்பு, சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலங்களின் சூழலியல் சிக்கல்கள், காவிரிப்படுகையின் மீததேன் எரிவாயுத் திட்டம், தனியார் மயமாகும் நீர் விநியோகம், குளிர்பான நிறுவனங்களின் நிலத்தடி நீர் சுரண்டல், நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி வள இழப்பு, அரியலூர் சண்ணாம்பு வள இழப்பு என தமிழக மக்களையும் அதன் இயற்கை வளங்களையும் அழிவுப் பாணி பொருளாதார வளர்ச்சியானது வேகமாக சூறையாடிவருகிறது.

சர்வதேச, உள்ளுர் முதலாளித்துவ நலன் சார்பில், காட்டுமிராண்டித்தனமான வகையில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிற இந்த அழிவுப் பாணியிலான வளர்ச்சிச் திட்டங்களையும் அவர்களுக்கு எடுப்பியாக வேலை செய்கிற இவ்வரசின் கொள்கைகளையும் நாம் புறக்கணிக்கிறோம். ஏனெனில், நிலவுகிற அரசியல் பொருளாதார கொள்கைகளும் அதன் செயல்பாடுகளும் சமுகத்தின் ஒரு பிரிவின் நவஞுக்கானதாக மாறுவது, அரசியல் பொருளாதார அசமத்துவத்திற்கே இட்டுச் செல்லும் என்பதை உறுதியாக கூறமுடியும்.

சூழல் நிலைமைகளை அழிக்கும் வகையிலான பெருந் திட்டங்கள் மற்றும் இயற்கை வளப் பேணல் தொடர்பான கொள்கை முடிவுகள், பெரும்பாலும் ஆளும்வர்க்க நலனை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்படுபவையாக உள்ளன. அவ்வகையில், அடித்தள மக்களின் நலன் மற்றும் இயற்கை வளப் பாதுகாப்பானது ஆளும் வர்க்க நலன்களுக்காக எவ்வாறெல்லாம் காவ கொடுக்கப்படுகிறது என்பதைப் பார்ப்போம்.

பகுதி 2

[அ] பேரழிவுத் திட்டங்களும் சூழலியல் சிக்கல்களும்

இந்தியாவில் தேர்தல் நேர முழக்கங்கள் கடந்த அரை நூற்றாண்டு கால வழிமையான முழக்கங்கள் போலல்லாமல் புதியதொரு திசைப்போக்கில் செல்லுவதை அண்மைக் கால அரசியல் காட்சிகள் உணர்த்துகின்றன. இதுவரையிலான ஐம்பது ஆண்டுகால நாடாளுமன்ற, சட்டமன்ற தேர்தல் நேர பிரச்சார முழக்கங்கள் பொதுவாக, “வறுமையை ஒழிப்போம்”, “ஊழலை ஒழிப்போம்” என்பவையாக இருந்தன. தற்போது அனைத்து அரசியல் கட்சிகளின் பிரதான தேர்தல் முழக்கங்கள் இதன் தொடர்ச்சியாக இருக்கவில்லை. மாறாக “இந்தியா ஒளிர்கிறது”, “வல்லரசு இந்தியா” என்ற முழக்கங்களே இன்றைய பிரதான தேர்தல் முழக்கங்களாக உள்ளன. அதிவேக பொருளாதார வளர்ச்சி என்றும் உலகின் வளர்ந்த நாடாக இந்தியாவை மாற்றுவோம் என்றும் பெரும் தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் துறைமுகங்கள் போன்ற பெரு முதலாளிகளின் வர்த்தக நலன் சார்ந்த கட்டுமானத் திட்டங்களை/முதலாளித்துவ வளர்ச்சியை தனது வளர்ச்சியாகவும் வெற்றியாகவும் ஆனாலும் அரசு பாவித்துக் கொள்கிறது. அதைக் கொண்டாடவும் செய்கிறது.

இந்தியாவில் வேகமாகப் பெருகிவருகிற நடுத்தர வர்க்கத்தை இலக்காக கொண்டு இவ்வகையான “அழிவு வளர்ச்சி” அல்லது “அசமத்துவ வளர்ச்சி” கருத்தியலானது அதன் கார்ப்பரேட் நல ஊடகங்களால் மேலும் ஜனரஞ்சகப்படுத்தப்பட்டு அரசின் வெற்றியை எளிமைப்படுத்துகிறது.

இந்த அரசியல் கட்சிகளிடத்தில் நாம் ஒரே கேள்வியைத்தான் மீண்டும் மீண்டும் வெவ்வேறு வகையில் கேட்கிறோம். நாட்டை வளர்ச்சிப் பாதைக்கு கொண்டு செல்கிற திட்டங்கள் யாருக்கான வளர்ச்சியாக இருக்கிறது? ஆனால் வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கான வளர்ச்சியாகவா அல்லது அடித்தள மக்களின் வளர்ச்சியாகவா?

ஆனால் வர்க்கத்தால் வெறித்தனமாக முடிக்கிவிடப்படுகிற இவ்வளர்ச்சித் திட்டங்கள் சமூகத்திற்கும் சூழல் நிலைமைகளுக்கும் பெரும் கேட்டை விளைவிப்பதால், இவ்வகையிலான வளர்ச்சித் திட்டங்களை பொது மக்கள் கடுமையாக எதிர்க்கின்றனர். ஆனால் அவர்களை வளர்ச்சிக்கு எதிரானவர்கள் எனவும் வெளிநாட்டு கைக்கூலிகள் எனவும் ஆனால் வர்க்கம் முத்திரை குத்துகிறது. மெய்யாகவே மக்களின் நலன்களுக்காகவே பெருந் திட்டங்கள் உருவாக்கப்படுவதாக இருந்தால் அம்மக்கள் ஏன் இவ்வளர்ச்சித் திட்டங்களை முர்க்கமாக எதிர்க்கிறார்கள்?

சட்டஸ்க்கார், ஜார்கண்ட் போன்ற மாநிலங்களில் ஜின்டால், வேதாந்தா போன்ற கார்ப்பரேட்களின் கனிம வள வேட்டைக்கு எதிராகவும் பெரும் திட்டங்களுக்கு எதிராகவும் போராடும் மக்களை மாவோயிஸ்டுகளின் பக்கம் தள்ளிவிடுவது குறித்தெல்லாம் சற்று நிதானமாக அரசு சிந்திக்கலாம் அல்லவா?

தமிழகத்தைப் பொறுத்துவரை இத்தகைய அழிவுப் பாணியிலான வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கு குறைவொன்றுமில்லை!

கல்பாக்கம் ஈனுவை விரிவாக்கத் திட்டங்கள், கூடங்குளம் அணுவை விரிவாக்கத் திட்டம், மீத்தேன் எரிவாயு எடுப்புத் திட்டம், கெயில் சூழாய் பதிப்புத் திட்டம் நியூட்ரினோ ஆய்வகத் திட்டம், கடல் நீரைக் குடிநீராக மாற்றுகிற திட்டம்,

தனியார்மயமாகும் குடிநீர் விநியோகம், சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலத் திட்டங்கள், செய்யுர் அனல் மின் நிலையத் திட்டம் (இன்னும் தொடங்கப்படவில்லை, நிலம் கையகப்படுத்தும் பணி நடைபெற்றுவருகிறது) என பல திட்டங்களை மாவட்ட வாரியாகவும் திணை வாரியாகவும் நாம் இங்கு வரிசைப் படுத்த இயலும்.

பெரும்பாலான திட்டங்கள் மின்சார உற்பத்தி, ஏரிவாயு போன்ற ஆற்றல் பயன்பாட்டிற்கான திட்டங்களாகவும், கனரக உதிரிப்பாக உற்பத்தி போன்ற பொருளுற்பத்தி சார்ந்த தொழிற்துறை திட்டங்களாகவும் உள்ளன. சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு அவசியத் தேவையாக உள்ள மின்சாரமும் இன்ன பிற பொருள்களும் இல்லாமல் வாழ்வது சாத்தியமா என்றால், இல்லை என்று தான் நாமும் சொல்கிறோம். மாறாக நமது உற்பத்தி முறையும், அதன் நோக்கமும், சமூகப் பாதுகாப்பையும் சூழல் பாதுகாப்பையும் அதன் நீடித்த வளர்ச்சியையும் கவனத்தில் கொண்டு உருவாக்கப்படுகிறதா என்பதுதான் கேள்வி. சமூக அக்கறையுடனும் சூழல் கரிசனத்தோடும் இப்பெரும் திட்டங்கள் திட்டமிடப்பட்டு துவங்கப்படவில்லை என்றே நாம் மீண்டும் மீண்டும் வாதிடுகிறோம். ஒவ்வொரு திட்டத்தின் ஊடாக இதை சுற்று ஆழமாகப் பார்க்கலாம்.

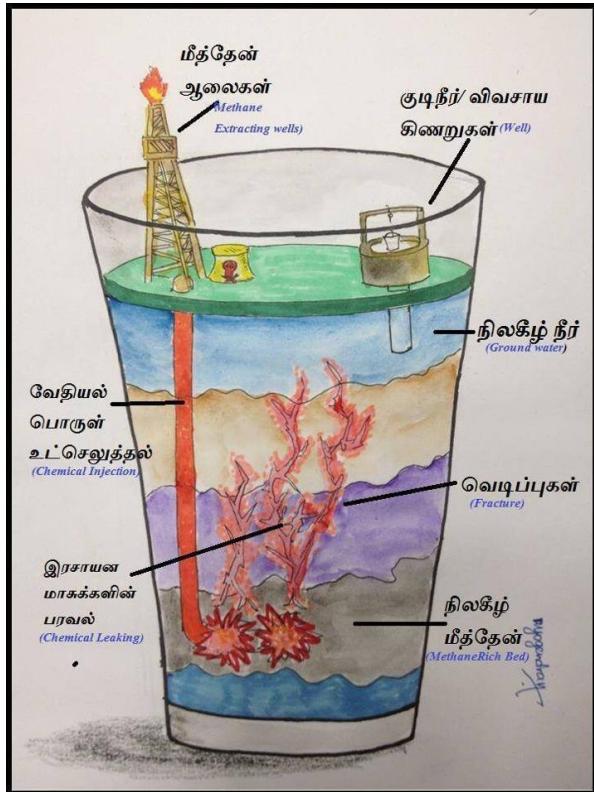
மீத்தேன் திட்டம்

தமிழகத்தின் நெற்களஞ்சியமான காவிரி பெட்டா மாவட்டங்களை, கடந்த நான்காண்டு காலத்திற்கும் மேலாக உலுக்கி வருகிறது மீத்தேன் வாயுத் திட்டம்.

பல லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன் மண்ணில் புதைந்து மக்குகிற இலை தழைகள் அழுத்தம் மற்றும் வேதியல் மாற்றங்கள் காரணமாக நிலக்கரியாக படிநிலை மாற்றமடைகிறது. கூடவே இயற்கை வாயுக்களை வெளியிடுகிறது. அவை மண்ணைவிட்டு வெளியேறாமல் பூமிக்கடியிலேயே தங்கி உள்ளது. இந்த இயற்கை எரிவாயுவான் மீத்தேன் வாயுவை பூமியில் துளையிட்டு பாறை மற்றும் மண் இடுக்கிலிருந்து பிரித்து எடுக்கிற திட்டம்தான் மீத்தேன் எரிவாயு எடுப்புத் திட்டம்.

இந்திய அளவில் சுமார் 710–948 பில்லியன் கன மீட்டர் மீத்தேன் இருப்பு உள்ளதாக கண்ட ரியப்பட்டுள்ளது. கடந்த 2001ஆம் ஆண்டில் மத்தியபிரதேசம், ராஜஸ்தான், ஆந்திரம் மற்றும் தமிழகம் உள்ளிட்ட மாநிலங்களில், 33 மீத்தேன் உற்பத்தி சரங்கங்களுக்கு மத்திய அரசு அனுமதி அளித்துள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் கடந்த 2011ஆம் ஆண்டில், காவிரி பெட்டா படுகையில் சுமார் 667 சதுர கி.மீ. பரப்பளவில் எரிவாயு எடுக்கும் உரிமை கிரேட் ஈஸ்ட்ரன் எனென்று நிறுவனத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இத்திட்டத்திற்கு செலவாகும் அதிகளவிலான நீர் மற்றும் மீத்தேன் உறிஞ்சி

எடுத்தப்பின் வெளியேற்றப்படும் நச்சுக்கழிவின் பேரபாயங்கள் போன்ற காரணிகளை முன்வைத்து மக்கள் மேற்கொண்ட போராட்டங்களால் அத்திட்டம் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

மீத்தேன் வாய்வை எடுக்கும் உள்நாட்டு/பன்னாட்டு எண்ணெய் நிறுவனங்களுக்கு எதிரான மக்கள் எழுச்சி/போராட்டம் தமிழக டெல்டா பகுதிகளில் நடப்பதுபோல் உலகெங்கிலும் குறிப்பாக ஆஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா போன்ற முதலாளித்துவ நாடுகளில் இத்திட்டத்திற்கு எதிரான குரல்கள் கடந்த ஐந்தாண்டுகளாக வலுவடைந்து வருகின்றன. காரணம் இத்திட்டத்தால் மிகப்பெரும் அளவில் ஏற்படுகிற சுற்றுச்சூழல் கேடுகள், நிலத்தடி நீர்மட்ட இழப்புகள் போன்ற அபத்துக்கள்.

உதாரணமாக மீத்தேன் எடுப்பதற்காகத் தோண்டப்படுகிற ஒரு கிணற்றுக்கு ஐந்து நாட்களுக்கு ஐந்து கோடியே அறுபத்தியாறு

லட்சம் லிட்டர் நீர் தேவைப்படுகிறது. இரண்டாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட கிணறுகளைத் தோண்ட நான்கு டி.எம்.சி நீர் தேவைப்படும் புள்ளிவிவரம் தெரிவிக்கிறது. இத்திட்டத்தால் ஏற்படப்போகும் பாதிப்புகளாக

- மீத்தேன் கிணறுகளால், 500 அடிக்கு கீழே சரிகிற நிலத்தடி நீர் மட்டம்
- குளோரைடு, சோடியம், பைகார்பனேட் போன்ற வேதிப் பொருட்கள் நீரில் கலப்பதால் ஏற்படுகிற ஆபத்துஇவை ஏற்படுத்துகிற கதிர் வீச்சு பாதிப்பு
- மீத்தேன் கிணற்றிலிருந்து வெளியேற்றப்படுகிற உப்புக்கள் நிலத்தில் கலந்து விவசாய நிலங்கள் பாதிப்படைதல்

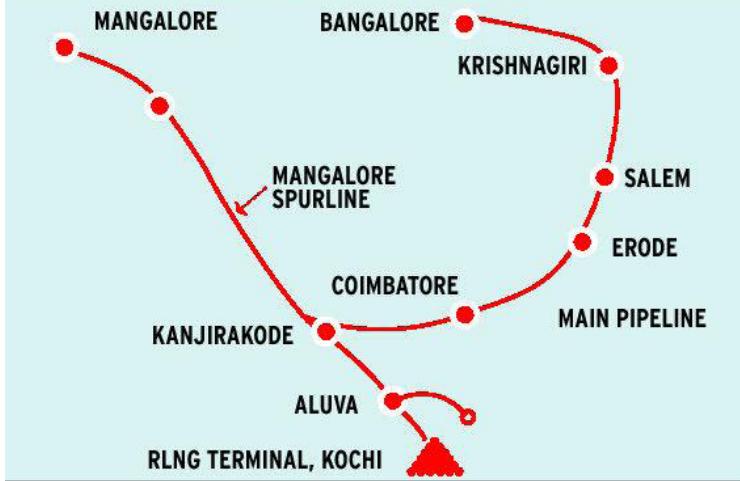
முதலாளித்துவ நலன் சார்ந்து இயங்கும் ஒரு வர்க்க சார்பு அரசானது, இத்திட்டத்தால் ஏற்படப்போகும் பாதிப்புகள் குறித்த மக்களின் கேள்விகளுக்கு கிஞ்சித்தும் செவி மடுப்பதில்லை. இத்திட்டத்தால் நிலத்தடி நீர்மட்ட பாதிப்பு, கதிர்வீச்சு அபாயம், நிலநடுக்க ஆபத்து, நிலப்பயன்பாட்டு மாற்றம், நீர் நிலை பாதிப்பு, அதிகளவில் வெளியிடப்படும் மீத்தேன் வாயுவால் ஏற்படப்போகும் காலநிலை மாற்றம், பெருவெடிப்பு அபாயம் போன்ற எண்ணற் பாதிப்புகள் ஏற்படுவதை கடந்த கால விபத்துக்கள் சாட்சியம் அளிக்கின்றன இந்நிலையில் பொது மக்களின் கடுமையான எதிர்ப்புக்குப் பிறகு நேரடியாக இத்திட்டம் செயல்படுத்தப்படாமல் இந்திய எண்ணெய் மற்றும் ஏரிவாயு நிறுவனம் மூலமாக இயற்கை ஏரிவாயு எடுப்புத் திட்டம் என்றும் ஷெல் ஏரிவாயு எடுப்புத் திட்டமென்ற பேரிலும் மறைமுகமாக ஏரிவாயு எடுப்பு திட்டப் பணிகள் டெல்டா பகுதிகளில் இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

கெயில் எரிவாயுக் குழாய்ப் பதிப்புத் திட்டம்

கேரள மாநிலம் கொச்சின் துவங்கி கோழிக் கோடு வழியாக மங்களஞ்சுக்கும் தமிழ்நாடு வழியாக பெங்களுருக்கும் நிலத்தின் அடியில் குழாய் பதித்து எரிவாயு கொண்டு செல்லுகிற திட்டம்தான் கெயில் எரிவாயுக் குழாய்ப் பதிப்புத் திட்டம். இதன் திட்டமிடப்பு சுமார் ரூ.3000 கோடி ஆகும். திட்டத்தின் மொத்த நீளம் சுமார் 884 கிமீ. இதில் தமிழ்நாட்டின் கோயமுத்தூர், திருப்பூர், ஈரோடு, சேலம், நாமக்கல், தருமபுரி, கிருஷ்ணகிரி ஆகிய 7 மாவட்டங்களை ஊடறுத்து செல்லுகிற குழாயின் நீளம் மட்டும் 310 கிமீ. இத்திட்டத்தால் ஏழு மாவட்டங்களில் உள்ள சுமார் 175 கிராம மக்களும் அவர்களின் பாசன நிலமான சுமார் 50,000 ஏக்கர் விளைநிலங்களும் பாதிப்பிற்குள்ளாகும். இத்திட்டத்தால் நேரடியாக 5000 விவசாய குடும்பங்களும் மறைமுகமாக பல ஆயிரம் மக்களும் பாதிக்கப்படுவார்கள்.

இத்திட்டத்திற்கு கடும் எதிர்ப்புகள் எழுந்ததை அடுத்து, நெடுஞ்சாலை வழியாக குழாயை பதித்து செல்ல பரிந்துரைத்தும் பாசன நிலத்தில் குழாய் பதிக்க அனுமதி மறுத்தும் தமிழக அரசு தடை விதித்தது. ஆனால் சமீபத்தில் இத்திட்டம் மீதான தடை ஆணையை தேச நலன் கருதி விலக்குவதாகவும் மத்திய அரசின் திட்டத்திற்கு மாநில அரசு தடை விதிக்க முடியாது எனவும் உச்ச நீதிமன்றம் உத்தரவு பிறப்பித்துள்ளது. இதை எதிர்த்து செய்யப்பட்ட மேல்முறையீட்டு மனுவையும் உச்சநீதிமன்றம் தன்றுபடி செய்துவிட்டது.

GAIL's proposed pipeline route

இத்திட்டத்தின் மூலம் பயன் பெறுகிற கார்ப்பரேட்டுகளின் நலனை எதிர்ப்பது என்பது தேச நலனுக்கு எதிரானது என் நீதிமன்றம் கருதுவதாகத்தான் நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டியதுள்ளது.

சூழலியல் நிலைமைகளை அழிக்கிற அரசின், கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களின் திட்டங்களை எதிர்க்கிறவர்களை வளர்ச்சிக்கு எதிரானவர்கள், டாடவும், அம்பானியும்தான் இந்நாட்டின் தேச பக்தர்கள். இப்படி வளர்ச்சிக்கு எதிரானவர்கள், தேச நலனுக்கு எதிரானவர்கள் என் இந்திய ஆளும் வர்க்கம் தனது பாசிசு/கார்ப்பரேட் நல செயல்பாட்டை நியாப்படுத்துவதை கருத்தியல் வன்முறையாகவே நாம் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

இத்தகைய சூழலில், இந்திய அரசின் கெயில் திட்டத்தை நாம் ஏன் எதிர்கிறோம் என்பதை அணித்துரமாக எடுத்துரைப்பது அவசியத் தேவையாக உள்ளது.

முதலாவதாக, இத்திட்டத்தின் பாதுகாப்புத்தன்மை மற்றும் குழாய்களின் தரம், பராமரிப்பு பற்றியதாகும். இயற்கை ஏரிவாயுக் குழாய் பதிக்கிற காலம் தொட்டே, இம்மூன்று அம்சங்களிலும் கெயில் நிறுவனம் தோல்வியடைந்துள்ளது என்பதை, தொடர்கிற பெரும் விபத்துக்களே நிருபணம் செய்கிறது.

உதாரணமாக, 90களின் தொடக்கத்தில் பசலராபு கிராமத்தில் எண்ணெய்க் கிணறு வெடித்ததில், உயிர்ச்சேதம்

ஏற்படவில்லை என்றாலும், தொடர்ந்து 65 நாட்கள் அக்கின்று எரிந்தது. உலகளவில் இது இண்டாவது பெரு நிகழ்வாகும். பிறகு 2008ஆம் ஆண்டில் ராஜமுந்திரியில் நடந்த விபத்தில் பல ஏக்கள் பரப்பளவில் விவசாய நிலங்களும் பனை மரங்களும் நாசம் ஆகின். இதற்கிடையில் சிறியதும் பெரியதுமாக பல விபத்துக்கள் நடந்தாலும் இறுதியாக கடந்த 2014ஆம் ஆண்டில், ஆந்திராவின் நகரம் கிராமத்தில் ஏற்பட்ட பெருவெடிப்பானது 15 அப்பாவி உயிர்களை பலி வாங்கியது.

இயற்கை ஏரிவாயு எடுப்பைத் தொழிலாக நிறுவிய அமெரிக்காவிலும் பெரு விபத்துக்களைத் தவிர்க்க இயலவில்லை.

இரண்டாவதாக, கெயில் குழாய் பதிப்பின் பொருட்டு, அது விவசாயிகளிடம் நிலம் கையகப்படுத்தப் பயன்படுத்துகிற PMP-62 (PETROLEUM AND MINERALS PIPELINE ACT) சட்டம் மற்றும் 2008 ஆண்டில் அதில் ஏற்படுத்தப்பட்ட திருத்தங்கள் பற்றியது. இச்சட்டத்தின் படி,

- தங்களின் விவசாய நிலங்களில் ஊடறுத்துச் செல்கிற குழாயில் ஏதேனும் அசம்பாவிதம் ஏற்பட்டால் அதற்கு அந்திலத்தின் உரிமையாளரே பொறுப்பு எனவும், அவ்விபத்திற்கு தான் காரணம் அல்ல என அவரே நிருபிக்கவேண்டும் எனவும் வற்புறுத்துகிறது. நிலத்தை வலுக்கட்டாயமாக அபகரித்தது மட்டும் அல்லாமல் தான் குற்றமற்றவர் என்பதை நிருபிக்க வேண்டிய அவசியமும் விவசாயி தலையில் விழுகிறது. ஒருவேளை தான் குற்றமற்றவர் என நிருபிக்கத் தவறினால், மூன்று ஆண்டுகள் முதல் ஆயுள் தண்டனை வரை இச்சட்டத்தின் மூலம் தண்டனை வழங்க இயலும்.
- இந்திய குற்றவியல் சட்டப் படி, குற்றத்தை விசாரித்து நிருபணம் செய்வது அரசின் பொறுப்பே அன்றி, சம்பந்தப் பட்டவரின் சொந்தப் பொறுப்பாக இல்லை என்பதை கவனத்தில் கொள்கையில் இச்சட்டத்தின் கோர முகம் வெளிப்படுகிறது.
- மேலும், குழாயின் பக்கவாட்டில் சுமார் 30 அடி தூரத்திற்கு ஆழமாக வேர்விடுகிற மரங்களை நட்டு வளர்க்கக் கூடாது. தென்னைமரம், புளியமரம், மாமரங்களை நட இயலாது. மீறினால் விவசாயி மீது குற்றவியல் வழக்கு பதியப்பட்டு தண்டனை வழங்கப்படும்.

மக்கள் நல அரசுகள் அதன் சட்டங்களால் இயக்கப்படுகிறது என்று சொல்கிற வேளையில் அச்சட்டங்கள் மக்களின் நலன்களுக்கு எதிராகவும் மக்களின் விருப்பத்திற்கு விரோதமாகவும் பயன்படுத்துவதே எதார்த்த உண்மையாக உள்ளது!

அரசின் திட்டமோ, நிறுவனங்களின் திட்டமோ எதுவாக இருந்தாலும் அது மக்களுக்கு எந்தவகையில் பயனுள்ளது என்பதே முக்கியம். அதாவது எந்த வர்க்கத்தின் நலன்களுக்காக அத்திட்டம் பயன்படுகிறது என்பதை நாம் காணவேண்டும். அவ்வகையில், கொச்சி முதல் மங்களூர் வரை நீள்கிற இத்திட்டத்தால் தமிழக மக்களுக்கு எள்ளளவிலும் பயனில்லை என்பதே உண்மையாக உள்ளது.

இத்திட்டத்திற்கு எதிரான தமிழக அரசு மற்றும் நீதிமன்றத்தின் கூட்டு நாடகம் தற்போது முடிவுக்கு வந்த நிலையில் நமது நிலங்களை அபகரிக்க காத்துக் கிடக்கிறது கையில் நிறுவனம்.

எனவே இத்திட்டம் நடைமுறைக்கு வராத வகையில், கருத்தியல் அளவிலும் நடைமுறை அளவிலும் நமது போராட்டங்களை ஒருங்கிணைப்பது மிகவும் அவசியமாக உள்ளது.

அனுமின் நிலைய உற்பத்தித் திட்டம்

இன்று உலகம் முழுவதும் அனு உலைக்கு எதிரான தங்கள் எதிர்ப்புகளை மக்கள் அழுத்தமாக பதிவு செய்து வருகின்றனர். புவிக்கோளத்தின் சூழல் அமைவிற்கும் மனித இனத்திற்கும் பெரும் அச்சுறுத்தலாக அனு உலைகள் இருப்பதை கடந்த கால விபத்துகள் போதுமான படிப்பினைகள் வழங்கியும் ஏகாதிபத்திய அரசுகள் அனுவலை அமைக்கும் முயற்சிகளை கைவிடுவதாகத் தெரிய வில்லை. இதற்கு, அனு சக்தித் துறையில் பழங்கும் பெரும் மூலதனமே காரணம் எனலாம். யுரேனிய வர்த்தகம் மற்றும் நியுக்கிளியர் பிரீடர் வர்த்தக நலனுக்காக அமெரிக்கா, ரஷ்யா, பிரான்ச் போன்ற நாடுகளும் அந்நாடுகளின் முதலாளித்துவ சக்திகளும் மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்குக் கொடுக்கும் அழுத்தம் காரணமாகவே, மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பொம்மை அரசாங்கங்கள் தத்தம் மக்களின் வாழ்வை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பொருளாயத நலனுக்காகக் காவு கொடுக்கின்றன.

இந்நிலையில் இந்தியாவின் மின்சாரத் தேவையில் மூன்று சதவீதத்தை மட்டுமே பூர்த்தி செய்யும் அனுமின் நிலையங்களை ஒட்டுமொத்த இந்தியாவிற்கான ஆற்றல் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் சர்வரோக நிவாரணியாக கூறிவருவது நகைப்பிற்குரியதாகும். அதோடு ஹோமி பாபாவால் முன்வைக்கப்பட்ட மூன்று கட்ட அனு சக்தித் திட்டம் அப்பட்டமாகத் தோல்வியைத் தழுவிய நிலையைக்கூட அரசு ஏற்ப மறுப்பது சன்நாயக அமைப்பிற்குச் செய்யும் துரோகமாகவே பார்க்க

வேண்டியுள்ளது. 1986ஆம் ஆண்டில் செர்னோபிலில் ஏற்பட்ட அனு உலை விபத்திற்குப் பிறகு உலகம் முழுவதும் இதுவரை இருபத்தியிரண்டு அனு உலைகளில் விபத்து நடந்துள்ளது, இதில் பதினெந்து விபத்துகள் கதிர் வீச்சு கசிவால் ஏற்பட்டது. பல நாறு ஆண்டுகளுக்குக் கதிரியக்கத்தை வெளியிடும் கதிரியக்க மூலப் பொருட்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு மின்சார உற்பத்தியில் ஈடுபடுவது இனி ஒருபோதும் பயனளிக்காத ஒன்றே என்பதையே இது காட்டுகிறது. குளிர் தொட்டிக்குள் அமிழ்த்திவைத்தபோதும் பெருமளவிலான கதிரியக்க சுழலை நஞ்சாக்குவதை அவர்களால் தடுக்கமுடியவில்லை. இச்சிக்கலுக்கான தீர்வு மனித இனத்தின் கையில் இல்லை. அதற்கான தீர்வை நோக்கி நகரவும் முடியாது! அனு உலைகளின் மூலம் மின்சாரம் தயாரிக்கத் தொடங்கி நாற்புது வருடங்கள் கழிந்தபின்னும், கதிரவீச்சுடைய அனுவலைக் கழிவுகளை என்ன செய்வது என்ற சிக்கலுக்குத் தீர்வு எட்டப்படவில்லை. செர்நோபில் பயங்கரங்கள் புகுசிமா வரை தொடர்கின்றன.

இச்சூழ்நிலையில் தான் 1500 நாட்களுக்கு மேல் தமிழகத்தில், கூடங்குளம—இடிந்தகரையில் போராடிவரும் மக்களின் உணர்வுகளைத் துச்சமெனத் தூக்கியெறிந்து இந்திய மோடி அரசு அனு உலைப் பூங்கா அமைப்பதற்கான ஒப்பந்தத்தைப் போடுகிறது. தொடர்ந்து போராடும் மக்களைப் பார்த்து இந்திய அனுசக்திக் கழகத் தலைவர் சேகர் பாச “இந்தியாவின் அனு சக்தித் திட்டங்களைத் தடுக்க அந்திய சக்திகள்முயற்சிகளின்றன” என அரசியல் அறிக்கை விடுகிறார்.

கூடங்குளம் அனுவலைக்கு எதிராக போராடிய சமார் 2,27,000 மக்கள் மற்றும் போராட்டக் குழுவினர் மீது கூடங்குளம் காவல்நிலையத்தில் தேசத் துரோகம் (124-A), அரசுக்கு எதிரான யுத்தம் (121) உள்ளிட்ட 380 வழக்குகள் மீது தமிழக அரசால் பதியப்பட்டன. இது குறித்து நீதிமன்றத்தில் நடைபெற்ற வழக்கின் தீர்ப்பையுடுத்து, மே 6, 2013 அன்று அனைத்து வழக்குகளையும் திரும்பப் பெற உச்சநீதிமன்றம் உத்தரவிட்டது. ஆனால் இதுவரை 248 வழக்குகளை மட்டுமே தமிழக திரும்பப் பெற்றது. 132 வழக்குகள் தமிழக அரசால் திரும்பப் பெறப்படாமல் இழுத்தடிக்கப்படுகிறது.

இவ்வாறு, மிகப்பெரும் மக்கள் திரள் போரட்டத்தை ஒடுக்கியும், மக்கள் நலனைப் புறக்கணித்தும் கூடங்குளத்தில் கட்டப்பட்ட ஒன்று மற்றும் இரண்டாம் அலகு அனுவலைகள் ஆறு மாத காலத்திற்கு மேலாக உற்பத்தியை தொடர இயலாமல், முச்சுத் திணறி முடங்கியுள்ளது.

அதைத் தொடர்ந்து கட்டப்பட்ட மூன்று மற்றும் நான்காம் அலகில் எப்போது உற்பத்தி தொடங்கும் என யாருக்கும் தெரியவில்லை. இச்சூழலில் ஐந்தாம் ஆறாம் அலகுகள் என இரு அணுவுலைகளின் விரிவாக்கத்திற்கு, ரஸ்யாவுடன் இந்திய அரசு ஒப்பந்தம் போட்டுள்ளது.

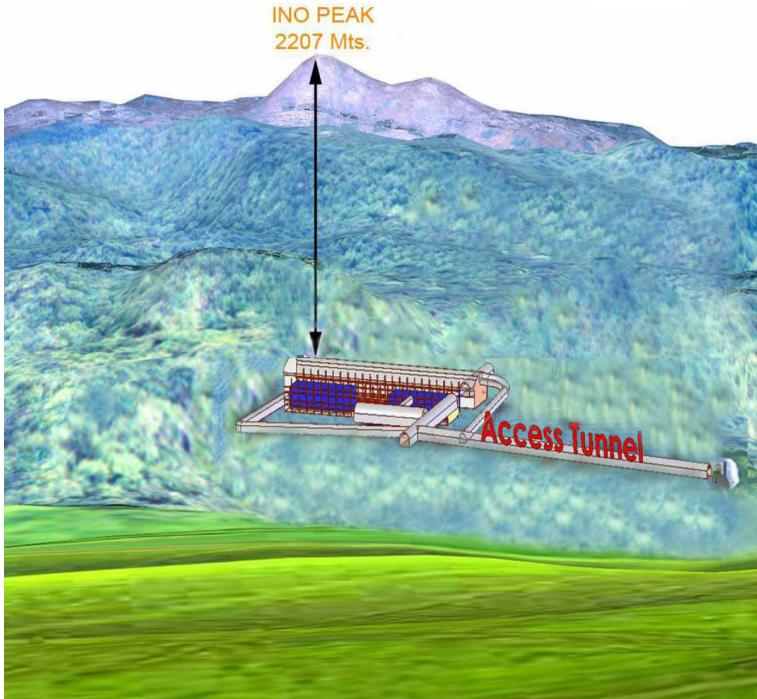
இந்திலையில் முதல் இரண்டு அணுவுலைகளில் இருந்து வந்துள்ள அணுவுலைக் கழிவுகளுக்கு இவ்வரசு என்ன தீர்வு வைத்துள்ளது? இதுவரை கட்டியுள்ள அணுவுலைகளின் உபகரணங்கள் எந்தளவுக்கு பாதுகாப்பானவை? என்றக் கேள்விகளுக்கும் அரசிடமிருந்து பதில் இல்லை.

நியூட்ரினோ திட்டம்

வளர்ச்சி முழக்கத்தின்பேரில், தமிழகத்தில் திணிக்கப்பட்ட மற்றுமொரு நாசகார அழிவுத் திட்டங்களில் ஒன்றுதான் “இந்திய நியூட்ரினோ ஆய்வுக்”த் திட்டம் .05.1.2015 இல் இத்திட்டத்திற்கான ஒப்புதலை வழங்கிய மோடி அரசின் செயல்பாட்டை, தமிழகத்தை இந்தியாவின் நிரந்தர குப்பைத் தொட்டியாக மாற்றும் முயற்சிக்கான முன் அறிவிப்பாகவே நாம் கருதவேண்டியுள்ளது. கடந்த 2011ஆம் ஆண்டில் இத்திட்டம் தொடர்பான அறிவிப்பு வெளியான நாள் இத்திட்டத்தின் பின்னாலுள்ள அறிவியல் உலகின் ரகசியங்கள், இயற்கை நிலைமையின் அழிவு, சமூகப் பாதிப்பின் விளைவுகள் தீவிரமாக கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டன. வழக்கம்போல மத்திய அரசும் அதன் அங்கமான அணுசக்தித் துறை ஆணையம் மற்றும் இந்திய நியூட்ரினோ திட்டத்தின் மேலாளர் போன்ற தொடர்புடைய அரசு இயந்திரமானது, இது குறித்து தொடர்ந்து கள்ள மௌனம் சாதித்து வந்ததது. இந்நிலையில், அறிவியலாளரும் அணுசக்திக்கு எதிரான மக்கள் கூட்டமைப்பின் ஆலோசகருமான திரு பத்மநாபனின் கட்டுரையை மேற்கோள் காட்டி, கேரள மாநிலத்தின் எதிர்க்கட்சித்தலைவரான திரு. அச்சுதானந்தன் அம்மாநில சட்டமன்றத்தில் இத்திட்டத்தின் விளைவுகள் குறித்து கேள்வி எழுப்ப, வேறுவழியின்றி குடிமைச் சமூகத்திற்கு பதில் சொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு தொடர்புடைய அரசு இயந்திரம் தள்ளப்பட்டது.

நியூட்ரினோ ஆய்வுத்திட்டம் தொடர்பாக

INDIA BASED NEUTRINO OBSERVATORY

எழுப்பப்பட்ட கேள்விகளுக்கு, இந்திய நியூட்ரினோ ஆய்வுகத்தின் அதிகாரப்பூர்வ வலைதளத்தில் அளிக்கப்பட்ட பதிலோ அப்பன் குதிருக்குள் இல்லை என்ற பழமொழியை ஒத்திருந்தது. ஆலை நியூட்ரினோக்களால் ஏற்படும் கதிரவீச்சு பாதிப்பு, அணைகளுக்கு நேரக்கூடிய விளைவுகள், அனுங்கழிவை சேமிப்பதற்கான திட்டம் இதனுள் மறைந்துள்ளதா என்ற வினாக்களுக்கான பதில்கள் முற்றிலும் முன்னுக்குப்பின் முரணாகவும் இத்திட்டம் தொடர்பான அறிவியல் ரகசியங்களை காக்கும் வகையிலுமே இருந்தன.

வல்லாதிக்க அரசுகளான அமெரிக்கா மற்றும் இந்தியாவின் மேட்டுக்குடி அறிவியலாளர் கூட்டத்தினர் தங்கள் நாட்டு அரசுகளின் அழுத்தத்தின் பேரில் மானுட சமூகத்திற்கும் இயற்கை அமைப்பிற்கும் பெரும் கேட்டை விளைவிக்கிற திட்டமாகத்தான் நாம் இந்திய நியூட்ரினோ ஆய்வுத் திட்டத்தைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

கேரள மாநில மார்க்சிஸ்டுகள் இத்திட்டத்திற்கு காத்திரமாக எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வரும் நிலையில், தமிழகத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டுவரும் அறிவியல் திட்டங்களை கண்ணென மூடிக்கொண்டு ஆதரிக்கிற தமிழகத்தின் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியோ, ஆனால் மத்திய அரசின் குரலாகவே இவ்விடயத்தில் செயல்படுகிறது.

ஆனால் அரசிடமோ அல்லது அவர்களுக்கு ஆதரவாக நின்று இத்திட்டத்தை ஆதரிக்கும் அமைப்புகளிடமோ நாங்கள் எழுப்புகிற கேள்வி இதுதான். “இப்பெரும் அறிவியல் திட்டங்கள் மக்களுக்கான அறிவியலாக உள்ளதா?”

இன்றைய அறிவியல் மக்களுக்கானதாக இல்லை. மக்கள் சொத்தாக இல்லை. மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்துவதற்காக அறிவியல் தொழில்நுட்பங்கள் பயன்படுத்தப்படவில்லை. இன்றைய அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளும் அறிவியல் திட்டங்களும் சமூகப் பயன்பாட்டிலிருந்து வெகுதாரம் விலகிச்சென்றுவிட்டது. இன்றைய அறிவியல், பெரு முதலாளிகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது.

இன்றைய வரலாற்றுக் கட்டத்தில், தனி நபரின், அறிவியலாளரின் அறிவியல் சிந்தனையும் கண்டுபிடிப்பும் தனியுடமையாக்கப்பட்டு விட்டது. அறிவுசார் சொத்துரிமை என்ற பேரில் ஒருவரின் அறிவியல் சிந்தனையையும், ஆய்வையும் தனியுடமையாகக் குறுக்க முடிகிறது. பிற அறிவியலாளர்களுடன் கலந்துரையாடி சமூகத்தின் தேவைக்கான ஆய்வுத் திட்டமாக இச்சிந்தனையை வளரவிடாமல், எவ்வாறு லாபம் தரும் பொருளாக மாற்றி சந்தைப்படுத்துவது என்ற நோக்கில் அறிவுசார் சொத்துரிமைச் சட்டங்கள் செயல்படுத்தப்படுகிறது. இன்றைய முதலாளித்துவ அமைப்பில் இதுதான் நடைமுறை எதார்த்தமாக உள்ளது. அதாவது தனியுடமையாக்கப்பட்ட அறிவியல் சிந்தனைகள், தனியுடமை தொழில்நுட்பங்களாக வளர்ச்சி பெற்று, பின்னர் தனியாரின் உற்பத்திப் பொருளாக சந்தைக்கு வந்து அவர்களுக்கு லாபத்தை குவிக்கிறது. அறிவியலை இவர்கள் சந்தை லாபத்திற்காக மட்டுமே பயன்படுத்துகிறார்கள். அறிவியல் துறையும் சமூகமும் ஒன்றுக்கொன்று உறவாடி பயணப்படாமல் ஒரு சிறு கூட்டத்தினரின் மண்டையில் முகிழ்த்துபோன்றதொரு பிம்பமே இன்று நிலவுகிறது. முதலாளித்துவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிற இன்றைய அறிவியல் துறையானது முதலாளித்துவ சமூகப் பண்பு கொண்டதாகவே உள்ளது. அறிவியலின் முதலாளித்துவ பண்புகளை மார்க்சிஸ்டுகள் உணர்ந்ததால்தான் உழைக்கும் மக்களின் கட்டுப்பாட்டில், ஆனாலுமையில் இருக்கவேண்டும் என வற்புறுத்தினார்.

அறிவியல் மக்களின் கூட்டாளியாக வேண்டும். மனிதனின் நீடித்த வளர்ச்சிக்கான திட்டத்தின் அடிப்படையில், மனித சமூகத்திற்கும் இயற்கை அமைப்பிற்கும் இயைபான வகையில் அறிவியல் ஆய்வுகளை ஆக்கப்பூர்வமாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். அறிவியலானதுவசதிப்படைத்த சிறு கூட்டத்தினரின் ஏகபோக உரிமையாக அல்லாமல் உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் பங்கேற்கிற வகையில் இருக்கவேண்டும். அப்போது மட்டுமே அறிவியல் துறை மக்களின் சொத்தாக மாறும்.

தண்ணீரைத் தனியார் மயமாக்குகிற திட்டங்கள்

“நீரையும் சோறையும்” விற்பதை இழிவெனக் கருதுகிற செறிவான பண்பாட்டு பின்புலத்தைக் கொண்ட தமிழ்ச்சமூகம், இன்றைய தனியார்மய உலகமய தாராளமய வர்த்தக சூழலில் தனது பண்பாட்டு விழுமியங்களை மெல்ல இழந்து வருகிறது. நீர்ப்பந்தல் அமைத்து வெக்கை தனித்த தமிழர் மனம் இன்று நீருக்கு விலை வைத்துப் புட்டியில் விற்கும் தமிழக அரசைப் புகழ்பாடும் நிலைக்குச் சென்றிருப்பதுதான் நகைமுரண். லாப நலனுக்காக தனியார் நிறுவனங்கள் நீரை வர்த்தக பண்டமாக மாற்றியதில் வியப்பில்லை. குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமையான நீரை அனைவருக்கும் பொதுவதில் வைத்து இலவசமாக விநியோகிப்பதே அரசின் கடமையே தவிர மலிவான விலைக்கு அரசே நீரை விற்கும் அவல சூழலானது நமக்கு முந்தைய தலைமுறையினரின் கற்பனைக்கு எட்டாதது.

நீர் குறித்த என்னிலிடங்கா நம்பிக்கைகளைக் கொண்ட தமிழ்ச்சமூகம், நீர் புட்டி விற்பனை, கடல்நீரைக் குடிநீராக்கும் திட்டம், கூட்டுக் குடிநீர் திட்டம், நதிநீர் இணைப்புத் திட்டம் போன்ற நீர் சார்ந்த அரசின் சமூகப்பொருளாதார நடவடிக்கை களைத் தடுமாற்றத்துடனே எதிர்கொள்கின்றது. இதற்குக் காரணம் நிலவுகிற பொருளாதார கட்டமைப்பை புரிந்துகொள்ளத் தவறியதே.

35 நதிகளையும் 39 ஆயிரம் ஏரிகளையும் கொண்ட தமிழகத்தில், நீர் மேலாண்மையில்

இறுக்கமாக கடைபிடிக்கப்படும் வர்க்க நலன் சார்ந்த முடிவுகளை பெரும்பான்மையானவர்கள் கவனிக்கத் தவறியது, சிக்கவின் பரிமாணத்தை புரிந்துகொள்வதற்கான சாத்தியப்பாட்டை நோக்கி நகர விடாமல் அன்டை மாநில தேசிய இன மக்களின் மீதான பகைமைகளை உருவாக்கிய அளவோடு சுருங்கிவிட்டது.

மனித உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளாக ஒருபோதும் இருந்திராத “நீர்” எப்படி ஒரு பண்டமாக மாற்றப்பட்டு சந்தையில் விற்கப்படுகிறது? அனைவருக்கும் பொதுவாக இருந்த நீர் விநியோக அமைப்பு தனியார் விநியோகத்திற்கு எப்படி மாற்றப்பட்டது? உணவில்லாமல் சில வாரங்கள் தாக்குப் பிடிக்கும் மனித உயிர், “நீர்” இல்லாமல் நான்கு நாட்கள் கூட வாழ முடியாத, மனித உயிர்ப் பிழைப்பிற்கு மாற்றே இல்லாத உயிர் நீருக்கு தனியார் நிறுவனங்கள் விருப்பம்போல் மக்களிடம் கட்டணம் வசூலிக்கும் உரிமையை யார் தந்தது? இப்படி நீர் விநியோக உரிமை சார்ந்த என்னற்ற கேள்விகளை முன்வைத்து, நீர் விநியோகம் மற்றும் நீர் மேலாண்மையில் அரசின் பாத்திரம், முதலாளியத்துடனான அதன் கூட்டுறவு குறித்து விவாதிப்பது அவசியத் தேவையாக உள்ளது. சமூகப்பொருளியல் தளத்தில் அரசின் ஆளுமையை கிட்டத்தட்ட துடைத்தெறிந்துவிட்ட உலக நிதி மூலதனத்தின் பாய்ச்சல் வளர்ச்சியை அரசியல் பொருளாதார நோக்கிவிருந்து விவாதித்து தெளிவு பெறுவதும் இன்றையத் அவசியத் தேவையாக உள்ளது.

உலகின் முதல் முதலாளித்துவ நாடான இங்கிலாந்தில்தான் நவதாராளவாதப் பொருளாதார ஏற்பாட்டில், நீர் மீதான அரசின் கட்டுப்பாடு முழுவதுமாக விலக்கப்பட்டுத் தனியாரிடம் ஒப்படைக்கும் குற்றவியல் நிகழ்வு அரங்கேறியது. 1989ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்து அரசுக்கு சொந்தமான நீர் விநியோக அமைப்புகளை குறைவான விலைக்கு தனியாருக்கு தாரை வார்த்தார் முதலாளித்துவ சமூகத்தின் எடுப்பிடியும் அந்நாட்டின் பிரதமருமான மார்க்கரெட் தாட்சர். பின் நடந்தவற்றை சொல்லத்தேவையில்லை. தனியார் நிறுவனங்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப விலை நிர்ணயம், தொழிலாளர் வேலை நீக்கம் என அனைத்து அராஜக நிகழ்வுகளும் அரசின் சட்டக ஒப்புதலுடன் தாராள சந்தைப் பொருளாதார ஏற்பாட்டில் நடந்தேறியது. இதைத் தொடர்ந்து நீர் விநியோகம் மீதான தனியாரின் ஆளுமை பொலிவியா, அர்ஜென்டினா போன்ற லத்தின் அமெரிக்க நாடுகளைக் கடந்து ஆசியாவின் பக்கம் திரும்பியது. இதற்கேற்ப நீர் விநியோகம் மீதான உரிமையை பெக்டல், சூயஸ், வியோலியா போன்ற கார்ப்பரேட் கொள்ளையர்களுக்கு வழங்க மூன்றாம் உலக நாடுகளை நீர்பந்திக்கும் வரலாற்றுக் கடமையை ஆசிய

வளர்ச்சி வங்கிகளின் வாயிலாக உலக வங்கி செயல்முறை முறைப்படுத்தியது.

இதன் விளைவுகள் இந்திய நடுவன் அரசு வெளியிட்ட “தேசிய நீர்க் கொள்கை வரைவு 2012” என்ற பதினெண்து பக்க வரைவு அறிக்கையில் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. அதாவது நீர்விநியோகத்தில் மாநில அரசுகள் நம்பமுடியாத அளவுக்கு நிதியை செலவிடுவதாகவும், இதைக் கண்ணால் ஆரோக்கியமான சூழலை உருவாக்கும் பொருட்டு தேசிய நீர்க்கொள்கையில் தனியாரின் பங்களிப்பை ஊக்கப்படுத்தவேண்டும் எனவும் வரைவு அறிக்கை வலியுறுத்தியது. பிரிட்டன் உட்ஸில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளை டெல்லி செயல்படுத்தியாக வேண்டுமே!

தேசிய நீர்க் கொள்கையில் தனியார்மய நீர் விநியோக முறையை நடுவன் அரசு முன்மொழிவதற்கு முன்பே இந்தியாவிலேயே முதல் மாநிலமாக பல கோடி ரூபாய்

மதிப்பிலான மிகப்பெரிய தனியார் நீர் விநியோகத் திட்டத்தை திருப்பூர் நகரில் தமிழக அரசு முன்னெடுத்தது!

நீர் விநியோக உரிமையை பெக்டல் (Bechtel) போன்ற பன்னாட்டு கார்ப்பரேட்களுக்கு தானால் வார்த்ததில் தமிழகம் மற்ற மாநிலங்களைக் காட்டிலும் முன்னொடியாகவேசெயல்பட்டது. திருப்பூர் நகர நீர் சேவைகளில் ஈடுபட ரேதுகளிலேயே பெக்டல் நிறுவனத்திற்கு தமிழக அரசு அனுமதித்தது. பவானி ஆற்றிலிருந்து குழாய் மூலமாக நீர் உறிஞ்சப்பட்டு நகர நீர் விநியோகத்தில் ஈடுபட்ட பெக்டல் நிறுவனம் லாபத்தை குவித்தது. முன்னதாக நீர் விநியோகத்தை ஏற்கும் தனியார் நிறுவனங்களுக்கு மக்களிடம் கட்டணம் பெற்றுக்கொள்ள அரசு சலுகை வழங்கிய போதிலும் குழாய் அமைப்பது மற்றும் மராமத்துப் பணிக்கான செலவை தனியார் நிறுவனங்களே ஏற்கும் வகையாகவே மேற்கூலகில் ஒப்பந்தங்கள் போடப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவிலோ அதீத சலுகை என்ற ஏற்பாட்டின்பேரில் நீர் விநியோகத்திற்கான அனைத்துக் கட்டுமான மராமத்து செலவையும் அரசே ஏற்றது தனியார் — அரசு கூட்டு ஒப்பந்தம் என்ற போர்வையில் நிகழும் நீர் சேவைகள் இந்தியாவில் திருப்பூர், பெங்களூரு, நாக்பூர், விசாகப்பட்டினம், ஆக்ரா எனப் பல நகரங்களிலும் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளன. இதன் உச்சகட்டமாக சட்டாஸ்கர் மாநிலத்தில் உள்ள “சியோனாத்” என்ற ஆற்றின் இருபத்தேழு கிமீ. நீளத்திற்கான நீர் உரிமையை 22 ஆண்டுகளுக்கு தனியாருக்குத் தானால் வார்க்கப்பட்டதை என்னெனவென்று சொல்வது! காலம் காலமாக அப்பகுதியில் மீன் பிடித்து வந்த மரபு உரிமைகூட அந்நிறுவனங்களால் பறிக்கப்பட்டது. சூயஸ், பெக்டல் போன்ற நிறுவனங்கள் தமிழக நகரங்களில் தங்களின் கிளைகளை ஊன்றி வரும் வேகத்தைப் பார்க்கையில் நம் காவிரியும் வைகையும் தாமிரபரணியும் தனியாருக்குத் தானால் வார்க்கப்படும் காலம் வெகுதொலைவில் இல்லை எனலாம்.

பொலிவிய நகரங்களான லா பாச மற்றும் கோச்சம்பாவில் தனியார்மயமாக்கப்பட்ட நீர் விநியோகத்திற்காக எதிராக போர்க்குணமிக்க போராட்டங்களை முன்னெடுத்த அம்மக்களின் எதிர்பால் பெக்டல் நிறுவனம் விரட்டியடிக்கப்பட்டது போல நாமும் நீருக்கான உரிமைப் போராட்டத்தை காலந்தாழ்த்தாமல் முன்னெடுக்க வேண்டிய நிர்பந்தத்தில் உள்ளோம்.

சிறப்பு தொழிற் பேட்டைகள்

சிறிய, நடுத்தர மற்றும் பெரிய நிறுவனங்களின் தொழிற்துறை வளர்ச்சிக்காக 1970 களில் தொழிற்துறை ஊக்குவிப்புக் கழகம் என்ற சிப்காட் வளாகங்கள் உலக வங்கியின் துணையோடு இந்தியாவில் தொடங்கப்பட்டன. என்பதுகளின் இறுதியிலும் தொண்ணாறுகளின் தொடக்கத்திலும் இந்தியாவில் அமல்படுத்தப்பட்ட நவ தாராளமய பொருளாதார கொள்கைகளால் சிப்காட் வளாகங்கள் தனிக்கவனம் பெற்றதொடங்கின.

அந்நிய முதலீடுகளை ஈர்க்கவும் ஏற்றுமதி சார்ந்த வர்த்தகத்தை ஊக்குவிக்கவும் உள்கட்டமைப்பில் மத்திய, மாநில அரசுகள் அக்கறை செலுத்தலாகின. இதன் விளைவாக 1971ஆம் ஆண்டு முதல் 2011ஆம் ஆண்டு வரையிலான நாற்பதாண்டு காலத்திற்குள் தொடங்கின. தமிழகத்தில் கிட்டத்தட்ட பதினெட்டாயிரம் ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் பத்தொன்பது சிப்காட் வளாகங்கள் அமைக்கப்பட்டன இதில் நிறுவப்பட்ட நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரத்தைத் தொடுகிறது. உற்பத்தி துறை என்றில்லாமல் கணிப்பொறி தொழில் நுட்பம் சார்ந்த கணினி சேவைத்துறையும் இக்காலகட்டத்தில் எழுச்சி பெற்றன. பண்ணாட்டு பெரு நிறுவனங்களை ஈர்ப்பதற்காக நுழைவு வரி உள்ளிட்ட பல வரிகள் தாளர்த்தப்பட்டதன் விளைவாக உருவான சிறுசேரி சிப்காட் வளாகமானது ஆயிரம் ஏக்கர் பரப்பளவில் ஆசியாவின் இரண்டாவது மிகப்பெரும் கணிப்பொறி தொழில்நுட்ப வளாகமாக இருக்கிறது. பெருந்துறை

சிப்காட்வளாகம் 2,850 ஏக்கர் பரப்பளவில் கடந்த 2000ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்டது.

கடலூர் சிப்காட்:

கடலூர் சிப்காட் ரசாயன தொழிற்பூங்க வளாகம் 1984ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்டது. இங்குள்ள தொழிற்சாலைகள் சிகப்பு தரம் (Red category) வாய்ந்தவையாகவும் பெரிய ஆலைகளாகவும் உள்ளன. இங்கு ரசாயன பொருள் உற்பத்தி, பூச்சிக்கொல்லி மருந்து, பெயின்ட், சாயம், மற்றும் பாலி வினைல் குளோரைடு (PVC) போன்ற நச்சமிகுந்த பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது.

கடலூர் சிப்காட்டில் செயல்படுகிற தொழிற்சாலைகள் அளவுக்கு அதிகமான நிலத்தடி நீரை உறிஞ்சி எடுப்பதால்

- முன்பு 30 அடியில் தண்ணீர் கிடைத்த நிலை மாறி தற்போது 800 அடி ஆழத்திற்கு நிலத்தடி நீர்மட்டம் சரிந்துவிட்டது. கிடைக்கிற நிலத்தடி நீரும் உப்புத்தன்மை கொண்டதாக மாறிவிட்டது.
- மற்றொரு பக்கம் எந்தவொரு கட்டுப்பாடும் இல்லாத வகையில் தொழிற்சாலைகளிலிருந்து வெளியேற்றப்படுகிற திட மற்றும் திரவக் கழிவுகள் நிலத்தடிநீரை நஞ்சாக்குகிறது.

கடலூர் சிப்காட் சுற்றுவட்டார கிராம மக்கள் மற்றும் சூழல் செயல்பாட்டாளர்களின் எதிர்ப்பு மற்றும் நீதிமன்ற வழக்கின் காரணமாக சிப்காட் சுற்றுவட்டார பகுதியில் நிலத்தடி நீர்மட்ட சோதனையை மேற்கொள்ள ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதன்படி, தமிழ்நாடு மாசுக் கட்டுப்பாடு வாரியமானது, கடந்த 2013 ஆண்டின் பிப்ரவரி மற்றும் 2014 ஏப்ரலுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் சிப்காட் பகுதியைச் சுற்றியுள்ள 11 இடங்களில் நிலத்தடிநீரின் 41 மாதிரிகளை சேகரித்தது. கீழ்கண்ட வேதியியல் நச்சக்கள் அனுமதிக்கப்பட்ட அளவைவிட பல மடங்கு அதிகமாக நீரில் கலந்துள்ளதை பரிசோதனை முடிவுகள் உறுதி செய்தன.

அ) கரைந்துள்ள மொத்த திடப்பொருள்கள் (டி.டி.எஸ்.) ஆ) மொத்தகடினத்தன்மை இ) மக்னீஷியம் ஏ) கால்வியம் உ) சலபேட்டுகள் ஊ) குளோரைடுகள்

மேற்குறிப்பிட்ட வேதிப் போருட்கள் கலந்த நீரை மக்கள் உட்கொண்டால் புற்றுநோய் உண்டாக்கக்கூடிய கார்சினோ ஜெனஸ் போன்ற கடுமையான நோய் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளது. மனிதர்களோ கால்நடைகளோ பருகுவதற்கு தகுதியற்ற நச்சத்தன்மை மிகக் நீராக சிப்காட் சுற்றுவட்டார கிராமத்தின்

நிலத்தடி நீர் நன்சாக மாறியிருப்பது இந்த ஆய்வுமூலம் தெளிவாகியது.

தோல் தொழில்சாலைகள்:

தோல் உற்பத்திக்கு பேர் போன மாவட்டமாக தமிழகத்தில் வேலூர், ஈரோடு, திண்டுக்கல் ஆகிய மாவட்டங்கள் திகழ்கின்றன. அதேநேரத்தில் நீர்நிலைகளையும் மன்ன மற்றும் நிலத்தடி நீரையும் தொழிலாளர்களின் சுகாதாரத் தரத்தையும் தோல் தொழிற்சாலை கழிவுகள் அழிக்கின்றன.

சர்நாடாக நவாப் காலத்தில் வேலூர் மாவட்டத்தில் தொடங்கப்பட தோல் தொழிற்சாலைகள் உலகமய கட்டத்தில் புற்றீசல்களாக முனைத்தன. ஏற்றுமதி சார்ந்த வர்த்தக நலன்களுக்காக தொழிலாளர்களின் சுகாதாரமும் மன்ன வளமும் நீர்வளமும் கடும் பாதிப்புக்கு உள்ளாயின.

- பாசனத்திற்காக பவானி ஆற்றின் குறுக்கே கட்டப்பட்ட காளிங்கராயன் கால்வாய் தோல் தொழிற்சாலை கழிவுகளால் நஞ்சாகியது.
- காளிங்கராயன் கால்வாய் காவிரி ஆற்றில் நேரடியாக கலப்பதால் காவேரி நஞ்சாகியது.
- வேலூர் மாவட்டத்தில் ஆம்பூர், வாணியம்பாடி யில் இயங்கி வருகிற தோல் ஆலைக் கழிவுகளால் பாலாறு பாழாகி விட்டது.
- நொய்யல் மற்றும் அமராவது ஆற்றுக்கும் இதே கதிதான்.
- இத்தோல் தொழிற்சாலைகளில் குறைவான ஊதியத்திற்கு வேலை செய்கிற வடநாட்டு தொழிலாளர்களும் உள்ளூர் தொழிலாளர்களும் கடுமையான நோய் பாதிப்பிற்கு உள்ளாகின்றனர்.

சிறப்புப் பொருளாதார மன்றலங்களின் உழைப்புச் சுரண்டல்:

முதலாளி களின் லாபத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட தொழிற்பேட்டைகளானது நம் மன்னையும் மக்களையும் அழித்தொழிக்கும் மரணக்கூடாரமே என்பதை மீண்டும் உறுதிசெய்துள்ளன பெருந்துறை, ராணிப்பேட்டையில் தொடர்ச்சிற விபத்துகளும் உயிர்ப் பலிகளும். தமிழகத்தில் வடசென்னை, தூத்துக்குடி, கடலூர், திருப்பூர், பெருந்துறை, காஞ்சிபுரம், கோவை,

திருச்சி போன்ற எண்ணற்ற நகரங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள தொழிற்பேட்டைகளில் செயல்படும் உள்நாட்டு, பன்னாட்டு நிறுவனங்களால் ஆலைக்கு உள்ளும் புறமும் பாதிப்படைந்து பலியாகும் பொதுமக்கள், மீனவர்கள் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கைகள் பதிவுசெய்ய அளவைக்காட்டிலும் பத்து மடங்கு அதிகமானவை. இத்தொழிற்பேட்டைகளில் மேற்கொள்ளப்படுகிற உற்பத்தி நடவடிக்கைகள் மன்மாசு, நில நீர் மாசு போன்றுகளோடு நிற்பதில்லை, உடைமை பறிப்பு, வேலை உத்தரவாதமின்மை, ஊதியம் குறைப்பு, வேலை நேர நீட்டிப்பு போன்றவற்றால் சமூகத்தின் பொருளாதார கட்டமைப்பிலும் அது பெரும் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகிறது. தினை வகுத்து வாழ்ந்த தமிழனின் நாகரிகம் வேகமாக உலகமயமாக்கத்தில் அழிந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் வேலைவாய்ப்பு அதிகரிப்பு, பொருளாதார வளர்ச்சி என்ற வார்த்தை ஜாலங்களின் ஊடாக நமது மன்னில் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவாக அனுமதிக்கப்பட்ட அந்திய நிறுவனங்கள் நம் மக்களின் உழைப்பையும் மன் வளத்தையும் சுரண்டியதுதான் மிச்சம். அந்திய முதலீடுகளை ஈர்ப்பதற்காக மத்திய மாநில அரசுகளால் நிறுவப்படுகிற தொழிற்பேட்டைகளும் சிப்காட்களும் உண்மையிலேயே வேலை வாய்ப்பும் பொருளாதார வளர்ச்சியையும் அளிக்கிறதா என்ற கேள்வியை அரசியல் பொருளாதார நோக்கில் நாம் கேட்டாக வேண்டும்.

[ஆ] தமிழக கனிம வளக் கொள்ளை

பேருழிக் கால தொன்மையுடையவையாக தமிழகத்தின் நிலவியல் அமைப்பு உள்ளது. பேருழிக் காலத்திற்குப் பின்தைய ஊழிக் காலத்தில் உருவான பாறை வகைகளை தமிழகத்தில் பரவலாக காண முடிகிறது. இரும்பு, மற்றும் மக்னீசியக் கனிமப் பொருட்களைக் கொண்ட சார்னகைட் வகை பாறை, உலகிலேயே முதன்முதலில் சென்னை, பல்லாவரத்தில்தான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

தமிழக நிலப்பரப்பானது கிராண்ட், ஜிப்சம், குவார்ட்ஸ் கற்கள், புளு மெட்டல், சிலிக்கா, ஸைம்ஸ்டோன், பாக்ஷைட், வெள்ளைக்கல், சன்னாம்பு மற்றும் மணல் உள்பட பலவேறு வகையான கனிம வளங்களை கொண்ட தனித்த நிலப்பரப்பாக அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக இக்கனிம வளங்கள் அதிகம் விரவியுள்ள மாவட்டங்களாக கோவை, பெரம்பலூர், கிருஷ்ணகிரி, தர்மபுரி, அரியலூர், கழுர் ஆகிய மாவட்டங்கள் உள்ளன. இக்கனிம வளங்களை வெட்டி எடுக்கிற அரசு, தனியார் குவாரிகள், சரங்கங்கள் பல இம்மாவட்டங்களில் செயல்படுகின்றன.

அதே வேளையில், காலனியாட்சி காலம் இன்றைய உலகமயக் காலகட்டம் வரை கனிமவளம், மனிதவளம் உள்ளிட்ட அனைத்து வளங்களும் அதிகம் சுரண்டப்படும் வேட்டைக் நிலமாகவும் தமிழகம் உள்ளது.

தாது மணல் கொள்ளை

பல்லாயிரம் ஆண்டுகால இயற்கையின்

இயல்பான இயக்கப் போக்கில் குறிப்பாக பாறைப் படிவங்களிலிருந்து உருவாகிற தாதுமணல் கனிம வளங்கள் வண்டலாகப் படிந்து மழைக் காலங்களின் ஆற்றுக்கு அடித்து வரப்படுகின்றன. பின்னர் ஆற்று நீரின் போக்கில் அடித்துக்கொண்டு கடற்கரையோரங்களில் படிகின்றன. அவ்வகையில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உருவாகிற தாமரபரணி ஆற்றின் ஊடாக அடித்து வரப்படுகிற தாதுக்கள், தமிழகத்தில் தூத்துக்குடி, நெல்லை, கன்னியாகுமரி ஆகிய மூன்று மாவட்ட கடற்கரையில், சுமார் 150 கி.மீ. நீளத்திற்கு (⁹ மீட்டர் ஆழம் வரை) பரவியள்ளது.

கார்னெட், சிலுமிணேட், சிர்க்கான் ரூடைல், மோனசைட் என வேதிப்பொருட்கள் கட்டமைப்பின் பேரில் இக்கனிமங்கள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இதில் மோனசைட் கனிமத்திலிருந்து அணுசக்தி மின்சார உற்பத்திக்கான மூலப் பொருளான தோரியம் (கதிர் வீச்சுத் தன்மையுடையது) பிரித்து எடுக்கப்படுகிறது.

தமிழகத்தின் தென் தமிழக கடற்கரையில், மேற்குறிப்பிட்ட இம்மூன்று மாவட்டங்களில் மட்டும் சுமார் 9.8 கோடி டன் இலுமனைட்டும் 0.5 கோடி டன் ரூட்டைலும் இருப்புள்ளதாக ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. மோனசைட் நீங்கலாக மற்ற கனிமங்கள் பொதுவாக மருந்து, டைஸ்ஸ, சமையல் பாத்திரம், அழகு சாதான பொருட்கள் போன்றவற்றின் தயாரிப்புகளுக்கு மூலப் பொருளாகவும் துணைப் பொருளாகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சர்வதேச அளவில் தாதுப் பொருள் இருப்பில் இந்தியாவே பாதி பங்கு வகிக்கிறது, அதில் தென் இந்திய மாநிலங்களிலேயே இத்தகைய கனிமவளங்கள் அதிகளவில் கிடைகின்றன. சர்வதேச சந்தையில் ஒரு டன் மோனசைட் சுமார் 5 லட்சம் ரூபாய்க்கும் ஒரு டன் ரூஸ்டைல் மற்றும் சிர்க்கான் சுமார் 80,000. ரூபாயும் ஒரு டன் கார்னெட் சுமார் 5,600 ரூபாய்க்கும் விற்கப்படுகின்றன.

தாராளமய, உலகமய கட்டத்திற்கு முந்தைய கால கட்டம் வரை இத்தகைய கனிம வளங்கள் மீதான ஆர்வம் குறைவாக இருந்த சூழலில் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களின் பேரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தனியார்மய ஊக்குவிப்புகள் தமிழகத்தின் கனிம வளத்தை சுறையாடுவதற்கான வாய்ப்பை அகல திறந்து விட்டன. தாது மணல் எடுப்பதற்காக அதுவரையில் இருந்து கட்டுப்பாடுகள் முற்றாக நீக்கப்பட்டன.

- விவிமினரல்ஸ், வைகுண்டராஜன் மட்டுமே இக்கனிம வளங்களை கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாக சுரண்டிக் கொழுத்து வருகிறான். ஜெயலலிதாவின் சொத்துக் குவிப்பு வழக்கின் தீர்ப்பில் விவிமினரல்ஸ்

நிறுவனம் ஜெயலலிதாவின் பினாமி நிறுவனமாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை கவனத்தில் கொண்டு பார்த்தால் வைகுண்டரஜானின் பண பலமும் அதிகார பலமும் புலனாகும்.

- கடற்கரையில், தாது மணல் அளவுதற்கு 2 முதல் 3 மீட்டர் ஆழம் வரையிலும் ஊர்ப் பகுதிகளில் 1.00 மீட்டர் ஆழம் வரையிலும் மண்வெட்டிகொண்டு வெட்டி எடுக்க அனுமதியுண்டு. ஆனால் விதிகளுக்குப் புறம்பாக இராட்ச இயந்திரங்களைக் கொண்டு 10 மீ முதல் 50 மீ. வரை தாது மணல் அளவுப்படுகிறது.
- தாதுமணல் நிறுவனங்களுக்கு 100 ஏக்கர் நிலத்தை ஆண்டுக்கு நிலம் வெறும் 16 ரூபாய்க்கும் 50 ஏக்கர் நிலத்தை ஆண்டுக்கு 9 ரூபாய்க்கும் என 30 ஆண்டு காலத்துக்கு தமிழக அரசு குத்தகைக்கு விட்டுள்ளது.
- அனுமதிக்கப்பட்ட பகுதிகளையும் மீறி பத்து மடங்கு மணல் அளவுப்படுகிறது. கடற்கரையில் உள்ள சவுக்கு மரங்கள் கண்ணாச் செடிகள் ஒட்டுமொத்தமாக அழிக்கப்படுகின்றன.
- தாது மணலை பிரித்து எடுப்பதற்கு அதிகளவிலான நீர் விரயம் செய்யப்படுகிறது. சுமார் 1 டன் மணலைப் பிரித்தெடுக்க 100 டன் நீர் பயன்படுத்தப்படுகிறது.
- தாது மணலை பிரித்தெடுக்கிற நிகழ்முறையின் போதும், தாது மணலை அள்ளுகிற போதும் ஆபத்தான கதிர்வீசு வெளிப்படுவதால் கடலோர மீனவ மக்கள் கடும் இன்னலுக்கு ஆளாகின்றனர்.
- இயற்கை அரணாகத் திகழ்ந்த மணல் குன்றுகள், வேகமாக சூறையாடப்படுவதால் கடல் அரிப்பு, ஆமைகளின் வாழிடப் பாதிப்பு, நிலத்தடி நீர் மட்டப் பாதிப்பு போன்ற பல கேடுகள் ஏற்படுகின்றன.
- கடற்கரையில் பெருமளவு மணல் அளவுப் படுவதால், உள் புறப்பகுதிகளில் உப்புநீர் புகுந்து விளைநிலங்கள் விவசாயம் செய்ய இயலாத நிலை ஏற்படுகிறது.
- கடந்த 2002ஆம் ஆண்டு முதல் 2012ஆம் ஆண்டு வரையிலான 10 ஆண்டுகளில் சுமார் ரூ.3 லட்சம்கோடி மதிப்புள்ள தோரியம் தாது மணல் இந்திய கடலோரப் பகுதிகளில் இருந்து கொள்ளையடிக்கப்பட்டிருப்பதாக இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் அனுசக்தித்துறை தாக்கல் செய்த அறிக்கை கூறுகிறது.

சுற்றுச்சூழலுக்கும் சுகாதாரத்திற்கும் இவ்வளவு பெரிய கேட்டை விளைவிக்கின்ற தாது மணல் கொள்ளையை தடுக்க வேண்டிய அரசே, வைகுண்டராஜன் மீது யாரேனும் புகார் கொடுத்தால், புகார் கொடுப்பவர்களை பாய்ந்து சென்று தாக்குகிறது. வைகுண்டராஜனின் அடக்கமுறை மற்றும் அராஜகத்தை மீறி வெளிப்படுகிற மக்களின் ஆவேசத்திற்கு முகங்கொடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலையைக் கருதி அன்றைய தூத்துக்குடி மாவட்ட ஆட்சியர் ஆசிஷ்குமார் வைப்பாரில், தாது மணல் கொள்ளை முறைகேடுகள் குறித்து ஆய்வு செய்வதற்கு உத்தரவிட்டார். இவ்விசாரனையில் அனுமதிக்கப்பட்ட அளவைக் காட்டிலும் கூடுதலாக 2.30 லட்சம் டன் தாது மணலை சட்டவிரோதமாக விவிமினரல் நிறுவனம் அள்ளியது கண்டுபிடக்கப்பட்டது.

மாவட்ட ஆட்சியரின் இச்செயல்பாடு காரணமாக அடுத்த சில நாட்களில் அவர் தூக்கி அடிக்கப்பட்டது தனிக் கதை!

அதைத் தொடர்ந்து மக்களின் கோபத்தைத் தணிக்கும் விதமாக ஆட்சியர் பேடி தலைமையில் தமிழகத்தில் நடைபெற தாது மணல் கொள்ளை குறித்த முறைகேடுகளை விசாரிக்க ஆணையம் அமைக்கப்பட்டது. இன்றைய தேதிவரை அந்த ஆணையம் எந்தவொரு விசாரணை அறிக்கையும் சமர்ப்பிக்கவில்லை!

ஆற்று மணல் கொள்ளை

இன்றைய நவீன கால வரலாற்றில், தமிழக நதிகள் திறந்தவெளி சுரங்கங்களாக காட்சியளிக்கிறது. காவிரி, பாலாறு, தாமிரபரணி, கொள்ளிடம், வெள்ளாற்றங்கரைகளில் மக்களுக்கு பதிலாக பலநூற்றுக்கணக்கான மணல் ஸாரிகளால் சூழப்பட்டுள்ளன. தென்மாநிலங்களில் தமிழகத்தைத் தவிர அனைத்து மாநிலங்களும் ஆற்றில் மணல் அல்ல தடைவிதித்த நிலையில், தமிழக ஆற்று மணல் வளம் மட்டும் அண்டை மாநிலங்களுக்கும் வெளிநாடுகளுக்கும் விற்பனை செய்து வரைமுறையற்று கொள்ளை யடிக்கப்படுகிறது. இக்கொள்ளையை அரசே தலைமை ஏற்று நடத்துவதுதான் வேதனைக்குரியது.

காலநிலை ஓட்டத்தில் பல்வேறு பண்பு மாற்றத்திற்கு உள்ளாகிற பாறைகள் சிறு சிறு துகள்களாக உடைந்து மழைக்காலத்தில் ஒன்றாக அடித்து திரட்டப்பட்டு மணல் துகள்கள் உருவாகின்றன. இவ்வாறாக இயற்கையின் நிகழ்வுப்போக்கின் ஊடாக ஒரு கைப்பிடி மணல் உருவாவதற்கு சுமார் நூறு ஆண்டுகள் தேவைப்படுகின்றன.

உலகமய காலத்திற்கு முந்தைய சமூகப் பொருளாதாரக்

கட்டத்தில் ஆற்று மணவின் பயன்பாடு மிகவும் சொற்பமாகவே இருந்தன. மண்வெட்டி கொண்டு கட்டடை வண்டியில் தேவைக்காக எடுக்கப்பட்ட மண் உலகமய கட்டத்திற்கு பிந்தைய காலத்தில் பொக்கலைனைக் கொண்டு லாரிகளில் ஏற்றிச் செல்லுகிற கட்டத்திற்கு வந்தன. குறிப்பாக நகரத்தில் குவிக்கப்பட்ட மூலதனம், வேகமான நகர்மயமாதல், நகரத்தில் அதிகரிக்கிற பிரமாண்ட கட்டுமானங்கள், நகரத்திற்கு புலம் பெயருகிற மக்கள் திரள், அவர்களுக்கான இருப்பிடத் தேவைகள் அசர வேகத்தில் எழுச்சி பெற்றன. இதன் விளைவாக, கட்டுமானத்திற்கு அவசியத் தேவையாக இருக்கின்ற ஆற்று மணவின் தேவை சந்தையில் கிடூகிடுவென உயர்ந்தன. அதுவரையில் தேவைக்கானவையாக இருந்த ஆற்று மணல் லாபம் தருகிற பண்டமாக மாற்றப்பட்டது. ஆற்றங்கரை குவாரிகள் புற்றிசல்களாக மூளைக்க, மணல் அள்ளுவதற்கு, குத்தகை எடுத்தவர்கள் கோடிகளில் தினைக்கத் தொடங்கினர். அரசிடமிருந்து குவாரிகளை குத்தகை எடுப்பதில் மோதல்கள், வன்முறை, விதிமீறல்கள் உச்சம் பெறுகிற சூழலில் நீதிமன்றங்களில் பல வழக்குகள் தனியார் மணல் கொள்ளைகளுக்கு எதிராக பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இதை ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு வல்லுநர் குழுவொன்றை நியமிக்க சென்னை உயர்நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டது. அக்குழுவானது அரசே ஆற்றுமணல் குவாரிகளை ஏற்று நடத்தினால் மணல் கொள்ளைகளையும் பாதிப்புகளையும் தவிர்க்கலாம், அரசுக்கு அதிக லாபம் வரும் என்று கூறிய ஆலோசனையை ஏற்று 2003ஆம் ஆண்டில், ஆற்று மணல் குவாரிகளை நேரடியாக தமிழக அரசே ஏற்று நடத்துகிற ஆணையைப் பிறப்பித்தது.

பொதுப்பணித்துறை மற்றும் மாவட்ட ஆட்சியர்களின் கணகாணிப்பில், கட்டுப்பாட்டில் ஆற்று மனல் குவாரி செயல்படத் தொடங்கினாலும் மனல் கொள்ளை குறைந்தபாடில்லை. மாறாக மேலும் அதிகமாகியது. காரணம், ஆற்று மனலை அள்ளுவதற்கும் கொண்டு செல்லுவதற்குமான உரிமையை, அதாவது “லிஃப்டிங் அன்லோடிங் கான்ட்ராக்ட்” தனியார் முதலாளிகளின் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. மேலும் ‘ஸ்டாக் யார்டு’ என்ற பேரில் ஆற்று மனலை சேமித்துக் கொள்வதற்கான அனுமதியைப் பெற்று, மனலை இருப்பு வைத்து விற்கத் தொடங்கினர். இதன் விளைவு, சிதறிக்கிடந்த ஆற்று மனல் தாதாக்கள், சில நபர்களின் தனிப்பட்ட லாபத்திற்கும் அதிகாரத்திற்கும் வித்திட்டது. ஆறுமுகச்சாமி, பி.ஆர்.பழனிச்சாமி போன்ற தனியார் குத்தகை மாபியாக்கள் அரசு அதிகாரிகள், கழக ஆட்சியாளர்களின் ஒத்துழைப்புடன் தமிழகத்தின் ஆற்று மனலை வெளி மாநிலங்களுக்கும் வெளிநாட்டிற்கும் விற்று கொள்ளை லாபம் சம்பாதித்தனர். மாப்பிள்ளை அவர்தான் ஆனால் அவர் போட்டுள்ள சட்டை என்னது என்று வருகிற சினிமா வசனம் போல வெளிப் பார்வைக்கு அரசு ஏற்று நடத்துவதுபோல தோற்றம் இருந்தாலும் ஆற்று மனல் குவாரிகளின் ஓட்டுமொத்த அதிகாரமும் தனியார் முதலாளிகளின் வசமே இருக்கின்றன.

- கடந்த 2012 ஆம் ஆண்டில் தனியார் தொலைக்காட்சி ஒன்று மேற்கொண்ட ஆய்வின்படி தமிழகத்தில் ஆண்டுக்கு சுமார் இரண்டு லட்சம் டன் ஆற்றுமனல் திருட்டுத்தனமாக கொள்ளையடிக்கப்படுகிறது.
- ஆற்று மனல் அள்ளுகிற சுமார் 50,000 மனல் லாரிகளில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு லாரிகளுக்கு பரமிட் கிடையாது.
- தமிழகத்தில் உள்ள ஆற்று மனல் குவாரிகளில் அனுமதிக்கப்பட்ட அளவைக் காட்டிலும் சுமார் 10 மடங்கிற்கும் மேல் மனல் அள்ளப்படுகிறது.
- பொதுப்பணித்துறையால் நிர்ணயிக்கப்படுள்ள சந்தை விலையைக் காட்டிலும் 10 முதல் 100 மடங்கு அதிக விலைக்கு ஆற்று மனல் கள்ளச்சந்தையில் விற்கப்படுகிறது. அதாவது ஒரு யூனிட் மனலுக்கு அரசு நிர்ணயித்துள்ள விலை ரூ.315 ஆகும். ஆக மூன்று யூனிட்மனலின் விலை ரூ.915. ஆனால் வெளிச்சந்தையில் மூன்று யூனிட் மனலின் விலை ரூ.10 ஆயிரம் முதல் ரூ.15 ஆயிரம்வரை

விற்கப்படுகிறது. நானுக்கு நான் ஆற்று மனவின் தேவை உயர்ந்துகொண்டே சென்றாலும் கடந்த பத்து ஆண்டுளின் வெறும் 315 ரூபாய்க்கு மட்டுமே அரசிடமிருந்து தனியார் முதலாளிகள் மனவை கொள்முதல் செய்கின்றனர்.

- வெளி மாநிலங்களுக்கு மனல் எடுத்துச் செல்வதற்கு சட்டப்பூர்வ தடை இருப்பதால், ஆற்று மனவுடன் சிறிது சிமெண்ட் கலக்கப்பட்டு “மதிப்புக்கூட்டப்பட்ட மனல்” என்ற பெயரில் சட்டப்பூர்வ அனுமதியுடன் ஆற்று மனல் கடத்தப்படுகிறது.
- ஆற்றில் மனல் அள்ளும்போது கடைபிடிக்கவேண்டிய நடைமுறைகளில் ஒன்றைக்கூட குறைந்தபட்ச அளவில் கூட எந்தவொரு மனல் குவாரி குத்தகைக்காரர்களும் கடைபிடிப்பதில்லை. அதாவது “ஆற்றின் மட்டத்திலிருந்து ஒரு மீட்டர் ஆழத்துக்கு மட்டுமே மனல் அள்ள வேண்டும்; ஒரு மீட்டர் ஆழத்திலேயே தண்ணீர் ஊற்றெடுக்கும் பட்சத்தில் அந்தஇடத்தில் மனல் அள்கூடாது. மனல் எடுக்கும் பகுதியை அடையாளம்காட்டும் விதத்தில் தூண்கள் நடப்பட்டு சிவப்புக் கொடி கட்டப்படவேண்டும். ஆற்றின் இருபுறமும் கரையிலிருந்து 50 மீட்டர் தூரம் வரையில் மனல் அள்ளக்கூடாது; மனித உழைப்பைப் பயன்படுத்தித்தான் மனவை அள்ளவேண்டும், காலை 6 மணி முதல் மாலை 6 மணி வரை மட்டுமே அள்ளப்பட வேண்டும். தரைப்பாலமோ, மேம்பாலமோ இருக்கின்ற இடங்களில் 100 அடி தூரத்துக்கு மனல் அள்ளக் கூடாது” என பல விதிமுறைகள் உள்ளன. இதில் முதல் விதிமுறையை மட்டும் கடைபிடித்தாலே ஆற்று மனல் வளத்தை நாம் காக்கலாம், மாறாக ஓவ்வொரு ஆற்று மனல் குவாரியிலும் சமார் 35 அடி முதல் 50 அடி வரை ஆற்றை அகழ்ந்து மனல் அள்ளுகின்றனர். இரவு பகலாக ராட்சச இயந்திரங்கள் மற்றும் லாரிகளின் துணையுடன் மனல் கொள்ளை நடந்துவருகின்றன. கிட்டத்தட்ட நமது ஆறுகள் இந்த மனல் கொள்ளையால் பள்ளத்தாக்குகள் போல உருமாற்றமடைந்துள்ளன.

ஆற்று மனல் கொள்ளைக்கு தீர்வு நகர் மயமாக்கல், அரசுக்கு தனியார் முதலாளிகளுக்கும் எடுபிடி உறவுகள் போன்ற

அரசியல் பொருளாதார பிரச்சனைகளில் வேர்விட்டுள்ளன. நமது அடிப்படைத் தேவையாக மணல் இருப்பதை நாம் புறக்கணிக்கவில்லை. மாறாக தனியார் மணல் மாபியாக்களின் சுய ஸாபத்திற்காக நமது சூழல் நிலைமைகளை குறிப்பாக நிலத்தடி நீர்வளதையும் வேளாண்மையும் காவு கொடுக்கவேண்டுமா என்பதுதான் கேள்வி.

சண்ணாம்புக்கல் கொள்ளை:

சிமென்ட் இல்லாமல் இன்றைய நவீன கட்டமைப்பு வசதிகள் எதுவும் இல்லை. இதன் காரணமாக உற்பத்தி முனையிலும் விநியோக முனையிலும் சிமென்ட்டின் பயன்பாடு முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவில் அதிவேகமாக அதிகரித்து வருகிறது. சிமென்ட் உற்பத்தியில் சீனாவுக்கு அடுத்து இரண்டாம் இடத்தில் இந்தியா உள்ளது. சிமென்ட் தயாரிப்பிற்கு அத்தியாவசிய மூலப்பொருள் சண்ணாம்புக் கல் ஆகும். அதாவது, சிமென்ட் தயாரிப்பதற்கான மொத்த மூலப்பொருட்களில், சண்ணாம்புக்கல் மட்டும் 75 விழுக்காடு பங்கு வகிக்கிறது. மீதமுள்ள விழுக்காடிற்கு களிமன் மற்றும் ஜிப்சம் சேர்த்தும் நிலக்கரியைப் பயன்படுத்தி எரிப்பதன் மூலமாகவும் சிமென்ட் கிடைக்கிறது.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை அரியலூர், திண்டுக்கல், கரூர், திருநெல்வேலி மற்றும்தூதுக்குடி மாவட்டங்களில், ஏறத்தாழ 200 இடங்களில் சண்ணாம்புக் கல்குவாரிகள் உள்ளன. இதில் அரியலூர் மாவட்டத்தில் மட்டும் சுமார் அறுபது குவாரிகள் இயங்குகிறது.

- தனியார் சிமென்ட் நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான சண்ணாம்புக்கல்லை வெட்டி எடுப்பதற்கு ஒரு டன்னுக்கு 60 முதல், 100 ரூபாய் விலை நிர்ணயிக்கப் பட்டுள்ளது. குறைவான விலையை அரசுக்கு செலுத்துகிற இந்நிறுவனங்கள் ஒரு டன் சிமென்டை, ஏறத்தாழ 7,000 ரூபாய்க்கு சந்தையில் விற்கின்றன.
- சிமென்ட் தொழிற்சாலை மற்றும் சண்ணாம்பு சுரங்கங்களால் சுற்றுப்புறப் பகுதிகளில் வாழ்கிற மக்களுக்கும் சூழல் மண்டலத்திற்கும் பெரும் பாதிப்புகள் ஏற்படுவதை நாம் நேரடியாக கண்டு வருகிறோம். அதற்கு அரியலூர் மாவட்டம் சிமென்ட் தொழிற்சாலை வெளியிடுகிற ஆபத்தான் நச்சக் கழிவுகளான குரோமியம், நிக்கல் மற்றும் கோபால்ட் போன்ற கன உலோக கழிவுகள் காற்றில் கலந்து, அப்பகுதி வாழ் மக்கள் பல்வேறு நோய்களால்

பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அதோடு அப்பகுதியின் சூழல் மண்டலத்திற்கும் பெரும் கேடு நேருகிறது. சண்ணாம்புக் கல் வெட்டி எடுக்கப்படுவதற்கு விதிமுறைகள் மற்றும் கண்காணிப்புகள் கடுமையாக இல்லாத காரணத்தால் அனுமதிக்கப்பட்ட குத்தகை ஆண்டுகளையும் கடந்து பல பத்தாண்டுகள் குவாரிகள் இயங்கி பல கோடிகளை குவித்து வருகிறது. மேலும் 100 ஆண்டுகள் கடந்த பல குவாரிகள் விதிமுறைகளை மீறி 150 அடி ஆழத்திற்குக் கீழ் நிலத்தை தோண்டி சுற்றுச்சூழலுக்கும் மக்களுக்கும் கடும் ஆபத்தை ஏற்படுத்தி வருகிறது.

- தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை 10 பெரிய தனியார் சிமென்ட் ஆலைகள் மூலம், ஆண்டுக்கு சமார் 4.8 கோடி டன் சிமென்ட் உற்பத்தியாகிறது. அதோடு ஆண்டுதோறும் தங்கள் உற்பத்தித் திறனை சிமென்ட் நிறுவனங்கள், 10 சதவீதம் வரை அதிகரித்து வருகின்றன.
- சிமெண்டின் சந்தை விலையை இந்நிறுவனங்களே தீர்மானிக்கிற வகையில் சுக்திமிக்கவையாக திகழ்கின்றன. சிமென்ட் நிறுவனங்கள் தங்களுக்கும் ரகசிய உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு செயற்கையாக சிமென்ட் விலையை ஏற்றுகின்றன.
- உதாரணமாக தற்போது தமிழகத்தில் சிமென்ட் விலையானது மூட்டை ஒன்றுக்கு (50 கிலோ) 350 ரூபாயாக உள்ளது. மாறாக இந்திய அளவில் ஒரு மூட்டை சிமெண்டின் விலை, சராசரியாக 280 முதல், 300 ரூபாயாகத் தான் உள்ளது. ஆந்திராவில் 350 ரூபாயாக உள்ளது. இத்தகைய சூழலில் தமிழக சிமென்ட் சந்தையில் மட்டும் சங்கர் சிமிண்டஸ் சீனிவாசனும், ராமகோ சிமென்ட் பி ஆர் ராமசுப்ரமணிய ராஜாவும் வைப்பதுதான் சட்டம்.

இத்தகைய சூழலில் நமது கனிம வளத்தை லாப நோக்கத்தில் சுரண்டிக் கொழுப்பத்துடன், அவ்வப்போது சிமென்ட் விலையை சந்தையில் உயர்த்தி மக்களுக்கு பெரும் கேட்டையும் இந்நிறுவனங்கள் உருவாக்குகின்றன.

இப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வுதான் என்ன? நவீன வாழ்வில் இரண்டற கலந்துவிட்ட சிமண்டை நாம் பயன்படுத்தாமல் இருக்க முடியுமா? அப்படிப் பயன்படுத்தினால் சூழலையும் மக்கள் நலனையும் காவு கொடுத்துதான் ஆக வேண்டுமா? சந்தையில்

இவர்கள் வைக்கிற விலையில்தான் நாம் சிமெண்டை வாங்க முடியுமா? இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வுதான் என்ன? அடிப்படை தேவைக்கான உற்பத்தியாக சிமெண்ட் உற்பத்தியை வரம்பிற்குள் கொண்டு வருவது, பாதுகாப்பாக கழிவை கையாள்வது என்பது செலவு பிடிக்கிற காரியமாவதால் (ஓரளவுக்கு பாதுகாப்புள்ள) வெட்ட பிராசசைக் கடைப்பிடிக்காமல் செலவு அதிகம் பிடிக்காத ட்ரை பிராசசைக் கொண்டு உற்பத்தி செய்வதை கண்காணித்து நடவடிக்கை எடுப்பது என சூழல் அடிப்படையில் கொள்கை முடிவுகளை எடுக்கிற போது மட்டுமே இப்பிரச்சினைக்கு நிரந்தரத் தீர்வு காண முடியும்.

கிராண்ட் கொள்ளை:

தமிழகத்திலுள்ள 20 மாவட்டங்களில் கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாக வரை முறையற்ற அளவில் மலைகளை வெட்டி கிராண்ட் கொள்ளை நடைபெற்று வருகிறது. கிராண்ட் முறைகேட்டு பிரச்சனை முதன் முதலாக 90களின் தொடக்கத்தில் வெளிச்சத்திற்கு வந்தது. 91—96 காலத்தில் ஆட்சியில் இருந்த முதல்வர் ஜெயலலிதா மற்றும் தொழில்துறை அமைச்சர் கருர் சின்னசாமிமீது கிராண்ட் குவாரி உரிமம் வழங்குவதில் ஊழல் நடைபெற்றுள்ளதாக பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த தி மு க அரசு வழக்கு பதிவு செய்தது. (ஊழல் வழக்கில் கைது செய்யப்பட்ட கருர் சின்னசாமி பின்னர் திமுகவில் இணைந்து முக்கியப் புள்ளியாக உருவெடுத்து வழக்கில் இருந்து வெளிவந்தது தனிக்கதை !)

திமுக ஆட்சியாளர்களும், குவாரி தொழில் அதிபர்களுடனான கூட்டுக் கொள்ளையில் அதிமுக விற்கு போட்டியாகவே திகழ்ந்தனர். மதுரை மாவட்டத்தில் முறைகேடாக வெட்டி எடுத்த கிராண்ட் கொள்ளையானது 2012ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் வெளிச்சத்திற்கு வந்தது. அதற்கு முக்கிய காரணம் அப்போது மதுரை மாவட்ட ஆட்சியராக இருந்த சகாயம். மதுரை மாவட்டத்தில் மட்டும் கிராண்ட் குவாரி முறைகேடுகளால் அரசுக்கு 16 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் இழப்பு ஏற்பட்டது என தமிழக அரசுக்கு அறிக்கை அளித்து அதிர்ச்சிப் புயலை ஏற்படுத்தினார். குறிப்பாக மதுரை மாவட்டம் மேலூரை சுற்றியுள்ள கீழவளவு, கீழையூர், இ.மலம்பட்டி, செம்மினிப்பட்டி கிராமங்களில் மட்டும் 39 லட்சத்து 30 ஆயிரத்து 931 கண மீட்டர் கிராண்ட் கற்கள் அரசு அனுமதியின்றி முறைகேடாக வெட்டப்பட்டதாக அறிக்கையில் ஆதாரப்பூர்வமாக சகாயம் அம்பலப்படுத்தினார். இதன் மதிப்பு ரூ.15 ஆயிரத்து 761 கோடி எனவும், இதன் மூலம் அரசுக்கு வரவேண்டிய ரூ.617 கோடியும் சேர்த்து இழப்பு

ஏற்பட்டுள்ளதாகவும் மொத்தத்தில் ரூ.16 ஆயிரத்து 338 கோடி அரசுக்கு இழப்பு ஏற்பட்டதாக அறிக்கை அளித்தார். (இது குறித்து தமிழக அரசு எந்த முடிவும் எடுக்கவில்லை)

சில ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு, உச்சநீதிமன்றத்தின் உத்தரவின் பேரில் கிராண்ட் முறைகேடு குறித்து விசாரித்து அறிக்கை அளிக்க சகாயம் கோரப்பட்டார்.

அதன் அடிப்படையில், மதுரை மாவட்டத்தில் மட்டும் கடந்த 10 ஆண்டுகளில் முறைகேடாக மேற்கொள்ளப்பட்ட கிராண்ட் கொள்ளல் குறித்த சகாயம் குழு ஆய்வு செய்து அறிக்கை அளித்துள்ளது. கழக ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் குவாரி முதலாளிகளின் கூட்டுக் கொள்ளலையை விரிவாக அம்பலப்படுத்தியுள்ளது. நீதிமன்ற உத்தரவுக்குப் பிறகும் இக்குழுவின் விசாரணைக்கு ஒத்துழைக்க மறுத்த தமிழக அரசு. பின்னர் தொடர்ச்சியான அழுத்தத்தின் பேரில் நீண்ட தாமதத்துக்குப் பிற்பாடு இந்திய ஆட்சிப்பணி அதிகாரி சகாயம் தலைமையிலான குழு விசாரணைநடத்தியது.

சட்டவிரோதமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட கிராண்ட் கொள்ளலையால் தமிழக அரசுக்கு சுமார் ரூ.1.11 லட்சம் கோடி இழப்பு ஏற்பட்டுள்ளதாக அறிவித்தது.

இம்முறைகேடுகளில் அரசியல்வாதிகளும் அதிகாரிகளும் முக்கிய அங்கம் வகிப்பதால், சிபிலூ விசாரணைக்கு ஆணையிட வேண்டும் என அறிக்கையில் பரிந்துரைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த வழக்கு வான்மையில் விசாரணைக்கு வந்தபோதுகூட தமிழக அரசு தனது நிலைப்பாட்டை தெரிவிக்கக் கூடுதல் அவகாசம் கேட்டு விண்ணப்பித்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி வள இழப்பு

தமிழ்நாட்டில் நெய்வேலி, ஜெயம்கொண்டம், ஸ்ரீமுஷ்ணம், மயிலாடுதுறை, மன்னார்குடி, வீரானம் பகுதிகளில் சுமார் 5035 மில்லியன் டன் பழுப்பு நிலக்கரி இருப்பு இருப்பதாக இந்திய நிலவியல் ஆய்வுத் துறையால் மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவின் ஒட்டுமொத்த இருப்பான 6419 டன்னில் சுமார் 78 விழுக்காடு பழுப்பு நிலக்கரி தமிழகத்தில் மட்டுமே உள்ளதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

நெய்வேலியில் பழுப்பு நிலக்கரி இருப்பு 1930 ஆம் ஆண்டில் முதன் முதலாக கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி ஆய்வுத்திட்டத்தின் மூலமாக 1934 ஆம் ஆண்டு முதல் 1954 ஆம் ஆண்டு வரையில் சுமார் 333 இடங்களில் ஆழ்துளையிடப்பட்டு ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. நிலக்கரி இருப்பு மற்றும் அதன் தரம் உறுதி செய்யப்பட்ட பிறகு, 1956 ஆம் ஆண்டு அன்றைய பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவால் நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி நிறுவனமானது அரசின் பொதுத்துறை நிறுவனமாக நிறுவப்பட்டு செயல்பாட்டுக்கு கொண்டுவரப்பட்டது.

தற்போது நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி மூன்று திறந்தவெளி சுரங்கத்தின் மூலமாக வெட்டி எடுக்கப்படுகிறது. சுரங்கம்—1, சுரங்கம்—1 விரிவாக்கம் மற்றும் சுரங்கம்—2 என இம்மூன்று சுரங்கங்களின் மூலம் ஆண்டுக்கு சுமார் 24,000 மில்லியன் டன் பழுப்பு நிலக்கரி வெட்டி எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இப்பழுப்பு நிலக்கரியை ஏரிபொருளாக்கக்கொண்டு நான்கு

அனால் மின்னிலையங்களில் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. இதன் மொத்த மின்சார உற்பத்தித்திறன் சுமார் 2990 மொகாவாட் ஆகும். இங்கு உற்பத்தி செய்யப்படுகிற மின்சாரம், தமிழக மின்சார உற்பத்திப் பகிர்மானக் கழகம் மூலமாகவும் இதர நிறுவனம் மூலமாகவும் தமிழ்நாடு, கேரளம், கர்நாடகா, ஆந்திரா, பாண்டிச்சேரி மாநில மின்சார வாரியங்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தியாவிலேயே குறைவான உற்பத்தி செலவில் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற நிறுவனமாக நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி நிறுவனம் திகழ்கிறது. இந்நிறுவனத்தில் 19,000 நிரந்தர தொழிலாளர்களும் 14,000 ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்களும் வேலை செய்கின்றனர்.

முன்னதாக பழுப்பு நிலக்கரி சரங்கத்திற்காகவும் தொழிலாளர் குடியிருப்புகள், அலுவலகங்கள் கட்டுவதற்காகவும் சுமார் முப்பது கிராமத்திற்கும் மேற்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் தங்கள் வாழிடப் பகுதிகளிலிருந்தும் விவசாய நிலத்திலிருந்தும் வெளியேற்றப்பட்டனர். அவர்களுக்கு மிகவும் சொற்பமான நிவாரணத் தொகை மட்டும் வழங்கப்பட்டது.

நிலத்தை இழந்த மக்கள் மாற்று வழி அற்றவர்களாக அருகிலுள்ள நகரங்களில் கூலித் தொழிலாளியாகவோ, நெய்வேலி நிலக்கரி நிறுவனத்தில் ஒப்பந்தத் தொழிலாளராககோ வேலைக்குச் செல்கின்றனர்.

அதே நேரத்தில், நெய்வேலி நிறுவனத்தை படிப்படியாக தனியாருக்கு தாரை வார்க்கிற செயலை கடந்த 1991—92, 1992—93 ஆண்டுகள் முதல் தீவிரப்படுத்திவருகிற மத்திய அரசு.குறிப்பாக 2002, 2006, 2012ஆம் ஆண்டுகளில் அரசின் வசமுள்ள பங்குகளை தனியாருக்கு விற்க முயற்சி செய்த மத்திய அரசின் திட்டங்கள் கடும் எதிர்ப்புக்குப் பிறகு கைவிடப்பட்டன. தனியார் முதலாளி களின் வசம் நிறுவனம் செல்லுமானால் அதிக லாப நோக்கின் அடிப்படையில் ஏற்றுமதிக்காக நிலக்கரி வெட்டி எடுக்கிற பணிகள் வெறித்தனமாக முடிக்கிவிடப்படுகிற ஆபத்தும் ஆட்குறைப்பு, நிரந்தர தொழிலாளர் பணி நீக்கம், ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்கள் அதிகரிப்பு என தொழிலாளர்களின் வேலை பாதுகாப்பை கேள்விக்குள்ளாக்கிற செயல்களும் தீவிரமடையும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இல்லை.

இத்தகய நிலையில், நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி நிறுவன விரிவாக்கப் பணிகளில், நிறுவனத்தின் அதிபர் திரு அன்சாரி மீது பல ஊழல் புகார்களும் சமீப காலத்தில் வெளிவந்தது. சுமார் பத்தாயிரம் கோடி ரூபாய் அளவில் நெய்வேலி நிறுவனத்தில் நிதி மோசடி நடைபெற்றனதாகவும், தொடர்புடைய

அதிகாரிகளை கைது செய்து நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் எனவும் உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டது. இவ்வழக்கை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொண்ட நீதிமன்றம், நிலக்கரி நிறுவனத்திற்கு நோட்டீஸ் அனுப்பியது.

இதைத் தொடர்ந்து கலவரமடைந்த நிறுவன அதிபர், டிடியுசி தொழிலாளர்கள் தோழர் செல்வராஜ் உள்ளிட்ட 8 தொழிலாளர்களை பணி இடைநீக்கம் செய்தது. அரசோ, இவ்விஷயத்தில் தொடர்புடைய அதிகாரிகள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு மாறாக, அதிபர் அன்சாரிக்கு பலமுனை பாதுகாப்பு வழங்குகிறது.

அனல் மின்னிலைய திட்டங்களின் ஆபத்துக்களும் நில அபகரிப்புகளும்:

அனல் மின் நிலையங்களுக்கு பழுப்பு நிலக்காரி முக்கிய எரிபொருளாக உள்ளது. சுரங்கங்களில் பல நூறு மீட்டர் ஆழத்திற்கு நிலக்கரியை வெட்டி எடுக்கிற பணிகளில் ஈடுபடுகிற தொழிலாளிகள் பலவேறு தோல் நோய்களாலும் புற்று நோய் பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாவதாக ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. நிலக்கரியை எரிபொருளாக பயன்படுத்தி மின்சாரம் உற்பத்தி செய்கிற அனல் மின் நிலையங்கள் கடுமையான சூழலியல் பாதிப்புகளையும் சுகாதாரக் கேடுகளையும் ஏற்படுத்துகின்றன. அதே நேரத்தில் அனல் மின் நிலைய திட்டப் பணிகளுக்கு மிகப் பெரிய அளவில் நில அபகரிப்பும் நடந்துவருகிறது. இது குறித்து சுருக்கமாக பார்ப்போம்.

அனல்மின் நிலையங்களின் மின்சார உற்பத்தி நிகழ்முறையின்போது, 1000 டிகிரி வெப்பத்தில் நிலக்கரியை பாய்லரில் எரிக்க வேண்டும். இத்தகைய உயர் வெப்பத்தில் எரிகிற நிலக்கரி, பாதரச வாயுவை வெளியிடுகிறது. புகை போக்கியின் ஊடாக வெளிச்சென்று, காற்றில் கலக்கிற பாதரச வாயுக்கள் இரவினில் காற்றின் ஈரப்பதத்தால் குளிர்ந்து திரவமாக நிலத்தில், நீர்நிலைகளில் கலக்கிறது. இவ்வாறு பாதரசம் கலந்த நிலத்தில் விளைகிற உணவு தானியத்தை மனிதன் உட்கொள்கிறான். மனிதனின் உடலுக்குள் செல்லுகிற இப்பாதரசம், நரம்பு மண்டலத்தை தாக்கி பக்கவாதத்தை ஏற்படுத்துகிறது. பாதரசம் கலந்த நீரில் வாழும்

மீன் விரைவில் உயிரிழக்கிறது. அம்மீனை உட்கொள்ளும் பூணை உயிரிழக்கிறது. இதில் மனிதனும் விதிவிலக்கல்ல.

ஜப்பானில் மினமட்டா பகுதியில் இந்நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு இறந்த நிகழ்வினை மினமாட்டா சம்பவம் என்றே இன்றுவரை சொல்வார்கள். நோய் தாக்கி 25 ஆண்டுகள் கழித்துதான் ஜப்பான் அரசு இந்நோய்க்கான மேற்குறிப்பிட்டுள்ள உண்மை நிலையை கண்டறிந்து கூறியது.

இந்தியாவின், உத்திரப் பிரதேச, மத்தியப் பிரதேச மாநில எல்லைகளில் உள்ள சிங்கரெளவில் கிராமம், அங்கு செயல்படுகிற அனல் மின்நிலையங்களால் கடுமையான பாதிப்பை எதிர்கொண்டுவருகிறன.

1000 மெகாவாட் திறன்கொண்ட அனல் மின்நிலையங்கள் ஒராண்டில், தோரயமாக 500 கிலோகிராம் பாதரசத்தை உமிழுகிறது. அதேநேரத்தில் உற்பத்தி நிகழ்முறையில் அனல் மின் நிலையங்களில் இருந்து வெளியேற்றப்படுகிற சாம்பல்கள் சுற்றுச்சூழலுக்கும் அப்பகுதி மக்களின் சுகாதாரத்திற்கும் கடுமையான பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. நீர்நிலைகளை மாசுபடுத்துகிறது. வடசென்னையில் இயங்குகிற அனல் மின் நிலையங்கள் வெளியிடுகிற சாம்பல் கழிவுகள் பக்கிங்காம் கால்வையையும் கழிமுகத்தையும் மூடி அழித்துவிட்டன.

தமிழகத்தில் தற்போது இயங்கிவருகிற வடசென்னை அனல் மின்நிலையம், நெய்வேலி அனல் மின்நிலையம், மேட்டுர் அனல் மின்நிலையம், தூத்துக்குடி அனல் மின்நிலையம், எண்ணார் அனல் மின்நிலையம் போன்ற அனல் மின் நிலையங்கள் கடுமையான சூழல் பாதிப்பை ஏற்படுத்தி வருகிற அதே நேரத்தில், அனல் மின்நிலைய விரிவாக்கத் திட்டங்களையும் வேகமாக மேற்கொண்டு வருகிறன. பொது மக்களின் கடும் எதிர்ப்பையும் மீறி இவ்விரிவாக்கப் பணிகள் தீவிரமடைந்துள்ளன.

இவைபோக புதிதாக பல பிரம்மாண்ட அனல் மின்நிலையத் திட்டங்களை பல ஏக்கர் விவசாய நிலங்களைக் கையப்படுத்தி செயல்படுத்தத் துடிக்கிறது மாநில அரசு. சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலத்துக்கு கையகப்படுத்துகிற நிலங்களை விட அனல் மின் நிலையங்களுக்கு கையப்படுத்துகிற விவசாய நிலம் தான் மிகவும் அதிகமாக உள்ளன.

- சுமார் 1500 ஏக்கர் விவசாய நிலத்தை கையகப்படுத்தி, 30 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் திட்ட செலவில் அமையவுள்ள செய்யுர் அனல் மின் நிலையத்திட்டம்

- சமார் 1400 ஏக்கர் விவசாய நிலத்தை காவு வாங்கி அமையவுள்ள உப்பூர் அனல் மின் நிலையத் திட்டம்
- நாகை மாவட்ட கடலோர கிராமங்களான திருக்குவனை, கீழ்ப்பெரும்பள்ளம், வாணகிரி, மருதம்பள்ளம், தலைச்சங்காடு, ஒக்கூர், வெங்கிடங்கால், வேலங்குடி, பெரியகண்ணமங்கலம், மாணிக்கப்பங்கு, காளியப்பநல்லூர், எடுக்காட்டாஞ்சேரி, சாத்தங்குடி உள்ளிட்ட பகுதிகளில் பல ஆயிரம் ஏக்கர் விவசாய நிலங்களை கையகப்படுத்தி வர உள்ள இருபத்துக்கும் மேற்பட்ட அனல் மின் நிலையங்கள்.
- தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் வரவுள்ள பத்துக்கும் மேற்பட்ட அனல் நிலையங்கள்

தொலைநோக்கற்ற அரசாங்கமானது நமது சுற்றுச்சூழல் சமநிலையை, வாழ்வாதாரங்களை சிதைத்து ஒட்டுமொத்த பல்லுயிரியத்தையே அழிக்கிறது.

சுற்றுச்சூழலுக்கும் நிலக்கரி சுரங்கத் தொழிலாளர்களுக்கும் கடும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிற நிலக்கரி சார்ந்த மின் உற்பத்தி வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கு எதிரான சூழலியல் போராட்டங்கள் சர்வதேச அளவில் வலுப்பெற்று வருகிற காரணத்தால் உலகின் பஸ்வேறு பகுதிகளில் புதிய அனல் மின் திட்டங்கள் கிடப்பில் போடப்பட்டுள்ளதாக ஆய்வறிக்கைகள் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மின்சாரம் இல்லாமல் இன்றைய நவீன வாழ்க்கை முறை இல்லை. மின்சார உற்பத்தி இல்லாமல் நமக்கு மின்சாரம் கிடைக்கப் போவதுமில்லை. புதைபடிவ எரிபொருளான நிலக்கரியை, அளவுக்கு மீறி மண்ணிலிருந்து வெட்டி (நிலக்கரி சுரங்கம்) எடுப்பதும், அளவுக்கு மீறி எரித்து காற்றில் உழிவுதும் (அனல் மின் நிலையம்) நிலத்தடி நீர் மட்ட பாதிப்பு போன்ற சூழல் கேடுகளுக்கும் புவி வெப்பமயமாக்கல் பிரச்சனைக்கும் இவ்வுலை இட்டுச்செல்கிறது. எனவே சூழலுக்கு கேடுவினைவிக்காத மாற்று எரிசக்திகளான சூரியசக்தி மின்சாரம், காற்றாலை மின்சாரம் போன்ற வளம் குன்றா ஆற்றல்களை மையப்படுத்திய மாற்றுத் திட்டங்களே சமூகத்தின் நீடித்த வளர்ச்சிக்கான சாத்தியப்பாடாக இருக்க முடியும்.

கச்சா எண்ணெய் மற்றும் இயற்கை எரிவாயு

சர்வதேச சந்தையில் தங்கம் வகித்தப் பாத்திரத்தை தற்போது எண்ணெய், எரிவாயுக்கள் வகிக்கின்றன. அமெரிக்க நிறுவனங்களின் எண்ணெய் நிறுவனங்களுக்காக வளைகுடா

நாடுகளில் போரை நடத்திய அமெரிக்க அரசின் எண்ணெய் வெறி அரசியல் வரலாறு நாமற்றதவைதான். உலகளவில் ஊர்தித் தொழிற்துறை நிறுவனங்களில் எழுச்சி, வேகமான நகர் மயமாக்கல், நகரங்களின் குவிக்கப்படும் மக்கள் திரள் போன்ற காரணிகள் பெட்ரோல், டைசல், எரிவாயுவின் தேவையை முன்னெனப்போதும் இல்லாத வகையில் பல மடங்கு உயர்த்திவிட்டன.

தமிழகத்தில், எண்ணெய் மற்றும் இயற்கை எரிவாயு நிறுவனம் மற்றும் சென்னை பெட்ரோலியம் கார்ப்பரேஷன் போன்ற பொதுத்துறை நிறுவனங்களும் ரிலையன்ஸ் போன்ற தனியார் நிறுவனங்களும் கச்சா எண்ணெய் மற்றும் இயற்கை எரிவாயு எடுக்கிற பணியில் ஈடுபட்டுவருகின்றன. குறிப்பாக தமிழகத்தின் கடலோரப் பகுதிகள் மற்றும் காவேரி தெல்ட்டா பகுதிகளில் மட்டும் சுமார் 28 இடங்களில் கச்சா எண்ணெய் மற்றும் எரிவாயு படுகைகள்கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, சில இடங்களில் எண்ணெய் எடுக்கிற பணிகளும் நடைபெற்றுவருகிறன. குறிப்பாக காரைக்கால் அருகில் நரிமணம் மற்றும் சென்னையில் ஆகிய இடங்களில் சென்னை பெட்ரோலியம் கார்ப்பரேஷன்கத்திகரிப்பு ஆலைகளை நிறுவி உள்ளன.

இவைபோக கடந்த ஆண்டின் இறுதியில் சுமார் ரூ. 18 ஆயிரம் கோடி செலவில் நாகார்ஜுனா எண்ணெய் நிறுவனமானது பிரம்மாண்ட சுத்திகரிப்பு ஆலையை கடலூரில் நிறுவியுள்ளது.

மேலும் காவிரிப் படுகைகளில் தொடர்ந்து எண்ணெய் வளங்களை தேடும்பணி பணிகளை எண்ணெய் மற்றும் இயற்கை எரிவாயு நிறுவனம், ரிலையன்ஸ் நிறுவனம் மேற்கொண்டு வருகிறது. தற்போது சுமார் ஆயிரம் மீட்டர் ஆழத்தில் காவேரிப் படுகையில் எண்ணெய் படிவகள் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை போக தமிழகத்திற்கும் அந்தமானுக்கும் இடைப்பட்ட வங்காள விரிகுடா கடலின் அடியில் எண்ணெய் தேடுகிற பணிகளும் நடைபெற்றுவருகின்றன.

தேவையை மீறிய தனியார் நிறுவனங்களின் லாப நோக்கத்திற்காக, நுகர்வு வெறிக்காக தமிழகத்தின் எண்ணெய் வளங்கள் சுரண்டப்படுவதைக் கொள்ளையிடப்படுவதை நாம் அனுமதிக்க இயலாது. தேவைக்கு மீறியதாக, அளப்பரிய அளவில் மேற்கொள்கிற எண்ணெய் வள சுரண்டலானது நிலவியல் பாதிப்பு, நிலத்தடி நீர் மட்டப் பாதிப்பு, வேளாண் நில பாதிப்பு என பல விளைவுகளை ஏற்படுத்துகிறன.

கொள்ளை போக இருக்கும் கனிமங்கள்:

திருவண்ணாமலை கவுத்தி வேடியப்பன் மலை மற்றும்

சேலத்தில் கஞ்சமலை, கோதுமலை பகுதிகளில் இரும்புத்தாது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு உள்ளது. கவுத்தி மலையை அபகரிக்க ஜின்டால் நிறுவனம் போட்ட திட்டங்கள் பொது மக்களின் கடும் எதிர்ப்பின் காரணமாக தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழகத்தில் மட்டும் சுமார் 530 மில்லியன் டன் இரும்புத் தாது இருப்பதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவை குறைந்த ரகமாக இருப்பதாலும் கடும் எதிர்ப்பின் காரணமாகவும் தீவிரமாக வெட்டி எடுக்கிற வேலைகளை உடனடியாக எந்த நிறுவனமும் தொடங்கவில்லை. ஆனாலும் சர்வதேச சந்தையில் இரும்புத் தாதுக்கு நல்ல எதிர்காலம் உள்ளதால், கிடைப்பதை அபகரிப்பதற்கு கார்பரேட் நிறுவனங்களும் அவர்களுக்கு எடுபிடியாக இருக்கிற ஆளும் அரசும் காத்துக் கிடக்கின்றன.

டைட்டானியம் டை ஆக்ஸெஸ்டு கணிமமானது, குறைவான நிறை உடையது. அதே சமயத்தில் உறுதி மிக்கது. இப்பிரத்யேக வேதிப் பண்புகளால் கனரக தொழில் நிறுவனங்களுக்கு குறிப்பாக விண்வெளி சார்ந்த பொருள்களின் உற்பத்திக்கு இக்கணிமம் அதிகம் பயன்படுகிறது. தமிழகத்தில் காரைக்கால் தொடங்கி வேதாரண்யம் வரையிலான கிழக்கு கடற்கரையோரங்களில் இத்தாது அதிகளவில் படிந்துள்ளதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதாவது இங்கு மட்டுமே சுமார் 45 மில்லியன் டன்களுக்கு டைட்டானியம் இருப்பதாக ஆய்வுகள் கூறுகிறன. இதனை எடுப்பதற்கான முயற்சியில் டாட்டா நிறுவனம் முழு வீச்சில் ஈடுபட்டு வருவதாகத் தெரிகிறது.

இதேபோல பிளாட்டினம், மாவிப்டினம், பாக்ஸெட், கிராபெட் போன்ற கணிமங்கள் தமிழகத்தில் அதிகளவில் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள அதே நேரத்தில், இக்கணிம வளங்களை கொள்ள அடிக்கவும் கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களும் அவர்களுக்கு வால் பிடிக்கிற அரசும் சமயம் பார்த்துகாத்திருக்கின்றன.

பகுதி 3

தமிழகத்தின் விவசாய நெருக்கடி

இந்தியாவில், கடந்த ஆண்டில் மட்டும் 3,228 விவசாயிகள் தற்கொலை செய்துகொண்டுள்ளனர். குறிப்பாக கடந்த பதினெண்து ஆண்டுகளில், மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தில் மட்டும் 20,504 விவசாயிகள் தற்கொலை செய்துகொண்டுள்ளனர். குறைவான வருமானமும், கடன் சமையும், எதிர்காலம் குறித்த உறுதியற்ற நிலைமையின் காரணமாகப் பெரும்பான்மையான வேளாண் குடிகள் உழவைக் கைவிட்டு வேறு தொழிலுக்கு செல்ல முனைவதும், அதுவும் இயலாதவர்கள் தற்கொலை செய்துகொள்வதும் வேகமான அளவில் நடந்துவருகிறது. வேளாண்குடிகளின் தற்கொலைகள் குறித்த (2014ஆம் ஆண்டிற்கான) புள்ளிவிவரங்களை சமீபத்தில் தேசிய குற்றவியல் புலனாய்வுத் துறை வெளியிட்டது, அதில், இந்தியாவில் தினமும் சராசரியாக 70 நபர்கள் தற்கொலை செய்துகொள்வதாகவும், அதில் 33 நபர்கள் வேளாண்மையை சார்ந்தவர்களாக உள்ளனர் எனவும் குறிப்பிடுகிறது. மேலும்,

2014ஆம் ஆண்டில் மட்டும் 12,360 விவசாயிகள் தற்கொலை செய்துகொண்டுள்ளனர். அதில் 6,710 விவசாயிகள் நிலமற்ற, விவசாயக் கூலித் தொழிலாளர்கள். (நிலமுடைய) மீதமுள்ள 5650 விவசாயிகளில், 4087 பேர்கள் சிறு குறு விவசாயிகள். இவ்விளிம்பு விவசாய மக்களே வேளாண் பொருளாதார வீழ்ச்சியால் மோசமான தாக்கத்திற்கு உள்ளாகின்றனர்.

தற்கொலை செய்துகொண்ட விவசாயிகளில்,
20 விழுக்காட்டினர் அதாவது 1,163 விவசாயிகள்,

தீவிர கடன் சுமையால் தற்கொலை செய்துகொண்டுள்ளனர். அதில், 963 விவசாயிகள் வங்கிகளில் வாங்கிய பயிர்க் கடனை அடைக்க இயலாமல் தற்கொலை செய்துகொண்டனர். மேலும், 952 விவசாயிகள் வினாச்சவின்மையால் மனம் வெதும்பி தற்கொலை செய்துகொண்டனர்.

- 250 பேர் மதுபழக்கம் மற்றும் போதை மருந்து பயன்பாட்டால் தற்கொலை செய்துகொண்டு இறந்துள்ளனர்.
- தற்கொலை செய்துகொள்கிற விவசாயிகளில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு விவசாயிகள் 30 முதல் 60 வயதுடையவர்களாக உள்ளனர்.
- சிறு மற்றும் குறு நில விவசாயிகள் தற்கொலையில், மகாராஷ்டிரம், மத்திய பிரதேசம், தெலுங்காணா, சத்தீஸ்கர் மற்றும் ஆந்திரப் பிரதேசம் ஆகிய ஐந்து மாநிலங்களில் மட்டும், ஒட்டுமொத்த தற்கொலையில் 86.6 விழுக்காடு விவசாயிகள் இறந்துள்ளனர். நாட்டிலேயே அதிக விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொள்கிற மாநிலங்கள் முறையே மகாராஷ்டிரம்—2568, தெலுங்காணா—898, மத்திய பிரதேசம்—826, சத்தீஸ்கர்—443

ஒட்டுமொத்தமாக வேளாண் தொழில் சார்ந்த தற்கொலை களில் தமிழகம் நான்காம் இடத்தில் உள்ளது (மகாராஷ்டிரம்—4004, தெலுங்காணா—1347, மத்தியப் பிரதேசம்—1198, தமிழகம்—827)

நாட்டின் மக்கள் தொகையில் சுமார் 65 விழுக்காட்டு மக்கள் விவசாயப் பொருளாதாரத்தைச் சார்ந்துள்ள நிலையில், கொத்து கொத்தாக விவசாயிகள் தற்கொலை செய்துகொள்வதற்கான காரணம் என்ன?

இந்தியாவின் வேளாண் நெருக்கடி குறித்த ஆய்வை புது தில்லியைச் சேர்ந்த சமூக வளர்ச்சி மையமொன்று அண்மையில் நடத்தியது. இந்தியாவின் பதினெட்டு மாநிலங்களைச் சேர்ந்த ஐந்தாயிரம் வேளாண் குடும்பங்களிடம் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின் முடிவை அம்மையம் வெளியிட்டுள்ளது. அதன்படி:

- 76 விழுக்காடு உழவர்கள், வேளாண்மையை விட்டு வேறு தொழிலுக்குச் செல்ல முடிவெடுத்திருக்கின்றனர்.
- 61 விழுக்காடு உழவர்கள், சிற்றுர்களை விட்டு நகரத்திற்குப் புலம் பெயர விரும்புவதாக

தெரிவிக்கின்றனர். ஏனெனில், நகரங்களில் மட்டுமே நல்ல கல்வி, வேலை வாய்ப்பு மற்றும் சுகாதார நலன் கிடைப்பதாக அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

- காலம் தப்பிய பருவமழை, வறட்சி போன்ற காரணங்களால் தொடர்ச்சியான நட்டத்தை சந்திப்பதாக 70 விழுக்காடு உழவர்கள் கூறுகின்றனர்.
- அரசின் (கண்துடைப்பு!) நலத் திட்டங்கள் அனைத்தையும் பத்து குறுக்கத்திற்கு (எக்கருக்கு) மேலாக நிலம் வைத்திருக்கும் பெரும் நிலக்கிழார்களே அதிகம் அனுபவிப்பதாகவும் ஒன்று முதல் நான்கு குறுக்கத்திற்குள்(எக்கருக்குள்) நிலம் வைத்திருக்கும் உழவர்களில் வெறும் 10 விழுக்காட்டினரே அரசின் மானியங்களாலும் பிற திட்டங்களாலும் பயன் அடைவதாகவும் அறிக்கை சுட்டிக்காட்டுகிறது. வேளாண்துறைக்கான அரசு மானியங்கள் அனைத்தையும் பணம் படைத்த பெரும் நிலக்கிழார்களே அனுபவிக்கின்றனர் என்பது இப்புள்ளி விவரங்கள் மூலம் தெளிவாகின்றன.
- வேளாண்துறை அதிகாரிகளும் அலுவலர்களும் பெரும்பாலும் வேளாண்மைக்கான சலுகைகள் குறித்த எந்தத் தகவல்களையும் தங்களிடம் பகிரவதில்லை என 74 விழுக்காடு உழவர்கள் மத்திய மாநில அரசுகளைக் கடுமையாக சாடுகின்றனர்.
- மேலும் குறைந்தபட்ச ஆதாவு விலை குறித்து 62 விழுக்காடு விவசாயிகள் அறிந்திருக்கவே இல்லை. அறிந்தோரில் 64 விழுக்காடு உழவர்களுக்கு அரசு நிர்ணயித்துள்ள குறைந்தபட்ச ஆதாவு விலையில் உடன்பாடு இல்லையென்றும் அறிக்கை சுட்டிக்காட்டுகிறது.

மேற்கூறிய புள்ளி விவரங்கள், இந்திய வேளாண் வர்க்கத்தின் கையறு நிலைக்குக் முக்கியக் காரணமாக இருக்கிற, முதலாளித்துவ வர்க்கசார் அரசியல்—பொருளாதார கொள்கைகளின் விளைவுகளை ஓரளவுக்குப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதாக உள்ளன.

சாதிய இறுக்கத்துடன் பின்னத்து கட்டப்பட்ட வேளாண்துறையின் உற்பத்தி உறவுகள் நீர்ப் பங்கிட்டுச் சிக்கல்கள், முதலாளித்துவ அறிவியலால் வேளாண்துறையில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள், ஏற்றுமதி சார்ந்த வேகமான தொழில்மய முனைப்புகள் போன்ற காரணிகள் இந்திய ஒன்றியத்தின் சிறைக்கூடத்தில்

வாழ்த் தலைப்பட்ட பல்வேறு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த வேளாண் குடிகளை உள்நாட்டு ஏதிலிகளாகத் திட்டமிட்டு மாற்றி வருகின்றன. வேளாண்துறை அமைச்சர், இந்திய வேளாண் ஆய்வு மையம், வேளாண்குடி உரிமை சட்டம், மைய வடிவுரிமைச் சட்டம் மற்றும் குறைந்தபட்ச விலை நிர்ணயம் என அனைத்தும் இருந்தும் வேளாண் குடிகளின் தற்கொலைகளை, அவர்களின் சுமைகளை ஆளும் அரசால் குறைக்கவோ தீர்க்கவோ இயலவில்லை.

இதற்கான காரணத்தை வரலாற்று நோக்கோடு சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

[அ] காலனியத்திற்கு முந்தைய தமிழகத்தின் வேளாண் பொருளாதாரம்

தமிழகத்தில் வேளாண் சமூகப் பொருளியலின் தோற்றும், ஒரே பாய்ச்சலில் ஒரே காலகட்டத்தில் தோற்றும் பெற்றவையாக இருக்கவில்லை. மலைகளில் கிடைக்கிற கிழங்கு கனிகளையும் விலங்குகளையும் வேட்டையாடி உயிர்ப் பிழைத்திருந்த வேட்டைச் சமூகமாகவும், பின்னர் ஆடு மாடு போன்ற கால்நடைகளை மேய்த்து பராமரித்து வாழ்ந்த மேய்ச்சல் சமூகமாகவும் அடுத்து ஆற்றங்கரையோர் சமவெளிப் பிரதேசத்தில் காடுகளைத் திருத்தி நிலத்தை பயன்படுத்தி உணவை உற்பத்தி செய்யத் தொடங்கிய வேளாண் சமூகமாக தோற்றும் பெற்றது.

தமிழக நிலப்பரப்பில், இப்படிநிலை சமூகத்தை சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகிற குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல் பாலை என்ற திணைகளின் வழி நாம் அறிகிறோம்.

ஓப்பீட்டு அளவில் குறிஞ்சி, மூல்லை, நெய்தலைக் காட்டிலும் ஆற்றங்கரையோர் நீர்வளமும், சமதள மன் வளமும் மருத நிலத்தை மையமாகக் கொண்ட வேளாண் பொருளாதாரத்தின் எழுச்சிக்கு பெரும் காரணமாக அமைந்தன. முறையான நீர்ப்பாசன உக்கிள்கள், வேளாண் நுணுக்கங்களின் கைதேர்ந்த மருத நில வாழ் மக்கள், தேவையைத் தாண்டி உபரி உணவுகளை உற்பத்தி செய்கிற அளவுக்கு வளர்ச்சியடைந்தனர். தமிழகத்தில் இரும்பின் பயன்பாடு ஆதிச்சநல்லூர் ஆய்வில் கண்டுபிடித்ததைத் கவனத்தில் கொண்டு பேசுகையில் தமிழர்கள் இரும்பின் பயன்பாட்டை கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்தே அறிந்துவைத்துள்ளனர்

என்பது தெளிவாகிறது. நிலத்தை திருத்தவும் பாசன மேலாண்மைக்கு இரும்பின் பயன்பாடு முக்கியப் பங்காற்றியிருக்க வேண்டும்.

மருத நில உற்பத்திப் பெருக்கத்தின் விளைவானது, மக்கள் திரள் குவிப்பிற்கும், கொல்லர், தச்சர் போன்ற பல வகையிலான கைவினைத் தொழில் பெருக்கத்திற்கும் அடித்தளம் அமைத்தன.

வேளான் குடி சமூகத்தில் இங்கிருந்துதான் வர்க்க முரண்பாடுகள் கிளைக்கத் தொடங்கின. நிலத்தில் உழைப்பை மட்டுமே செலுத்துகிற உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் ஒரு புறமும் நிலத்தை மேலாண்மை செய்கிற, நிலத்திற்கு உரிமையாளராக இருக்கிற நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கம் மறுபுறமும் உருவாக்கம் பெறுகிறது. நிலங்களும், பாசன உரிமைகளும் பெரு நிலப்பிரபுக்களின் உடமையாகவும் அதில் உழைப்பை மட்டுமே செலுத்துவது உழைக்கும் விளிம்புநிலை மக்களின் கடமையாக பாவிக்கப்பட்டு உழைப்பு சுரண்டப்பட்டன. இவ்வகையில் கிராமம், ஊர், சபா என்ற பேரில் நிலத்தின் உடமை நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கத்திடம் கூட்டுச் சொத்தாக உரிமை பாராட்டப்பட்டு பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. அவ்வகையில் பெரு நில உடமையாளர்கள் உழுதுவித்து உண்போர் எனவும், சிறு நில உடமையாளர்கள் உழுது உண்போர் எனவும், எந்த உடைமையும் இல்லாத, உழைப்பை மட்டுமே செலுத்துகிற வேளான் கூலிகள் கடைசியர் எனவும் சமூகம் செங்குத்தாக வர்க்க சமூகமாக பிளவுபட்டிருந்தன.

நிலத்தின் பாதுகாப்பு மற்றும் பயன்பாட்டை உறுதி செய்யவும் நிலத்தின் உற்பத்திப் பெருக்கத் தேவையின் பொருட்டும் மருத நிலத்தில் அரசுகள் தோற்றும் பெற்றன. பெரியாறு நதிப் படுகையில் சேர அரசும், காவிரி நதிப் படுகையில் சோழ அரசும், வைகை நதிப் படுகையில் பாண்டிய அரசும் நதிக்கரைகளில் தோற்றும் பெற்றன. நிலத்தை மையப்படுத்தி கூட்டுக் குழுக்களுக்கு இடையிலான எல்லைப் போர்கள் மூவேந்த அரசின் தோற்றத்திற்கு காரணமாக இருந்தாலும், முந்தைய கூட்டுச் சமூகத்துடனான மூவேந்தர்களின் போர்களும் எனிதானவைகளாக இருக்கவில்லை, அரசுகளை அக்குழுக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவும் இல்லை. எனவே நிலத்தை கைப்பற்றி நீர்ப்பாசனத்தைப் பெருக்கி தனது வலிமையையும் அதிகாரத்தையும் நிறுவிக் கொள்வதற்கு தீவிர கவனம் செலுத்தின. காடுகளை அழித்து, நிலத்தை உருவாக்கி, பாசனத்தைப் பெருக்கிய சோழ அரசன் கரிகாலன் “குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கி” எனவும் காவிரியின் குறுக்கே அணை கட்டி பாசனத்தைப் பெருக்கியதால் பல்யானை செழு கெட்டுவன் என்றும் இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

காடுகளின் அழிப்பால், வாழ்விழந்த குறிஞ்சி, மூலஸை வாழ் மக்கள் வேறு வழியற்றவர்களாக மருத நிலப் பகுதிகளில் வேளாண் கூலிகளாக அடிமைகளாக உருவானார்கள்.

பேரரசு உருவாக்கத்திற்கு முன்பாக வேளாளர்கள் வசமிருந்த வெள்ளான் வகை நிலங்கள், பேரரசு உருவாக்கத்திற்கும் பிந்தைய பல்லவ, சேர, சோழ, பாண்டிய ஆட்சி காலத்தில் பிரம்மதேய நிலங்களாக பிராமணர்களுக்கு நில உரிமை வழங்குகிறவகையில், உடமை உறவில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. பிராமணர்களுக்கு நிலக்கொடை வழங்குகிற பிரம்மதேய ஏற்பாடு தமிழகத்தில் தீவிரமடைகிறது.

சமூகத்தை அரசர்கள் அடக்கியாள்வதற்கான கருத்தியல் கேட்டாயங்களை வழங்கியது. மனுஸ்மிருதி, வர்ண தர்மம் போன்ற கருத்தியல்கள் சமூகத்தைப் பிரித்தாள்வதற்கு உதவியதால் பிராமணர்களின் துணை அரசர்களுக்கு இன்றியமையாதனவாக மாறின. அரசர்கள் தங்களை காத்துக் கொள்வதற்கு கடவுளின் பிரதிநிதியாக சமூகத்தை ஆள்வதாக நியாயப்பாடு கற்பிக்க இக்கருத்தியல் அவசியப்பட்டது.

சிராம சமூகங்களை நிர்வாக கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்துக் கொள்வதற்கும் அதைத் தொடர்ந்து தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கும் வர்ண தர்ம கருத்தியல் தமிழக அரசர்களின் ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு ஏற்ற கருத்தியலாக மாறியது. அவ்வகையில் பிராமணர்களுக்கு நிலக்கொடை வழங்கும் மரபு பல்லவர், பாண்டியர், சோழர்கள் காலத்தில் உச்சம் பெற்றது. பெருங் கோவில்கள் இவ்வரசர்களால் எழுப்பப்பட்டு, பெரும் கொடைகள் கொடுக்கப்பட்டன. கோவில் நிறுவனங்கள் அரசு நிறுவனங்களாக பிராமணர்கள் மற்றும் மேல் வர்ண சத்திரியர்களால் சமூகத்தை பண்பாட்டுத் தளத்திலும் அரசியல் பொருளாதாரத் தளத்திலும் மேலாதிக்கம் செய்தது. தஞ்சை பெரிய கோவிலுக்கு மட்டும் ராஜராஜ சோழன் 35 சிராமங்களை எழுதி வைத்ததாக கல்வெட்டுகள் கூறுகிறன.

சிராமங்களில் இருந்த கூட்டு நிலவுடமை இவ்வகையில், பிராமணர்களுக்கும், அரசு அதிகாரிகளுக்கும் வழங்கிய நிலக் கொடையின் மூலம் தனியுடமையாக வேகமாக மாற்றம் அடைந்தது. நிலமுடைய பெரு நிலக்கிழார், அந்நிலத்தை குத்தகை எடுத்து வேளாண்மை செய்கிற வாரம்தாரர், சிறு நிலவுடமையாளர், நிலமற்ற வேளாண் கூலிகள் என்கிற வர்க்க முரண்பாடுகள் சமூகத்தில் கூர்மை பெற்றன. குறிப்பாக 7 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான 500 ஆண்டுகாலத்தில் நிலத்தின் மீதான தனியுடமை உரிமை உச்சம் பெற்றது.

- கோவிலுக்கு தானமாகக் கொடுக்கப்பட்ட நிலம், கிராமங்களை தானமாக பெற்ற நிலம் என மன்னராட்சி காலத்தில் மிகப்பெரும் நில உடமையாளர்களாக பிராமணர்களும் சைவ வேளாளர்களும் திகழ்ந்தனர். இவர்களுக்கு இடையிலான நிலப் பரிமாற்றத்தின்போது, அந்நிலத்தில் வேலை செய்கிற அடித்தள வேளாண் கூலிகளும் அடிமைகளாக விற்கப்பட்டுள்ளனர்.
- பிராமணர்கள் அல்லது வெள்ளாள நிலப்பிரபுக்கள், வாரம்தாரர்களின் உதவியோடு வேளாண்மையில் ஈடுபடுவர். நிலபிரபுகளின் நிலங்களில் பயிர் செய்கிற வாரம்தாரிகள் விளைச்சலில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு நில உடமையாளருக்கு வழங்குவதுதான் வாரம்தாரி முறை. சில சூழ்நிலையில், நிலத்தின் உற்பத்தியில் ஐம்பது விழுக்காடு வாரமாக பிராமணர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என வற்புறுத்தப்பட்டது. தவறும் பட்சத்தில் தண்டனைகளும் வழங்கப்பட்டன. இந்த வாரம்தாரர்களாக சூத்திரர்கள் இருந்துள்ளனர்.
- வாரம்தாரர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் விவசாயக் கூலிகள் உள்ளனர். இவர்களுக்கு சொந்தமாக நிலம் இருக்காது. வாரம்தாரர்களிடம் விவசாயக் கூலிகளாக இவர்கள் வேலை செய்தனர். பொதுவாக பள்ளர்கள், மற்றும் பறையர்கள் வேளாண் கூலிகளாக வேலை செய்தனர். இவர்கள் நேரடியாக பிராமணர்களிடம் வேலை செய்ய முடியாது, இடைநிலைச் சாதிகளின் ஊடாக பிராமணர்களும் வேளாளர்களும் உழைக்கும் மக்களின் உழைப்பை உறிஞ்சிக் கொழுத்தனர்.
- நில வரி முதல் போர் செய்வதற்கான வரி வரை பல்வேறு வரிகளின் ஊடாக மக்களை மூவேந்தர்கள் கொடுமை செய்தனர். பழைய பாக்கி வரிகளை வசூலித்தல், புதிய புதிய வரிகளை உருவாக்குதல், அவற்றைச் செலுத்தாவிட்டால் சிறைத் தண்டனை வழங்குதல் என பல வகைகளில் மன்னராட்சி மக்களைத் துன்புறுத்தியது. சிறு விவசாயிகள் வரி கொடுக்க இயலாத காரணத்தால், நிலத்தில் இருந்து அப்புறப்படுத்திய நிகழ்வுகளும் மூவேந்தர்கள் ஆட்சி காலத்தில் நடைபெற்றதை கல்வெட்டு சான்றுகள் எடுத்துக் கூறுகிறன. இவற்றின் காரணமாக அடித்தள மக்கள் தங்களை அடிமைகளாக பிராமணர்களிடம்

விற்றுக்கொண்டதும் தற்கொலை செய்து கொள்வதும் இயல்பான நிகழ்வாகியது.

12ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பாண்டிய பேரரசின் எழுச்சி மற்றும் உள்நாட்டு விவசாயிகளின் கலகம் காரணமாக சோழப் பேரரசு ஆட்சி முடிவற்று பாண்டிய அரசு மேலோங்கியது. ஆனாலும் காட்சிகள் மாறவில்லை. பாண்டியர்களுக்குப் பிறகு வந்த விஜயநகரப் பேரரசும், ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பிராமணர்களுக்கு வழங்கி வந்த வேளாண் மானியங்கள், சலுகைகளைத் தொடர்ந்ததுடன் வரி வசூலையும் நிறுத்தவில்லை. ஆசியாவிலேயே எங்கும் இல்லாத வகையில் பின்னாளில் வந்த ஆங்கில ஆட்சியில் விதிக்கப்பட்ட வரியை விட ஏழு மடங்கு வரியை விதித்து விவசாயிகளை துன்புறுத்தியது. பாளையக்காரர்கள் மற்றும் நவாப்புகளின் மூலம் கடுமையாக வரி வசூலித்தனர். இப்படியாக கொடுமை செய்த விஜயநகர பேரரசு தலைக்கோட்டை போருக்கு பிறகு தனது செல்வாக்கை இழந்த சிதைவுற்றது.

இதன் பிறகான 17 மற்றும் 18 ஆம் நூற்றாண்டு காலகட்டத்தில் வைதர் அவியின் படை எடுப்புறிலையற் ற அரசு போன்ற காரணங்களால், தமிழகத்தில் பெரும் அரசியல் குழப்ப சூழ்நிலையும் நிலத்தின் மீதான உற்பத்தி உறவுகளில் பெரும் மாற்றமும் ஏற்பட்டது. குறிப்பாக

வைதர் அவியின் தஞ்சை படையெடுப்பு, பெருமளவில் மக்களின் இடப்பெயர்ச்சிக்கும் நில உரிமை மற்றும் நிலத்தில் உழைப்பைச் செலுத்துகிற வர்க்கங்களுக்கு இடையில் பெரும் சமுகப் பொருளியல் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது.

இவற்றுக்குப் பின் வந்த மராட்டியர்கள் நிலைமைகளை சரி செய்வதாக மேலும் மோசமாக்கினர். போரால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதி பத்தாக் என அறிவிக்கப்பட்டு, அப்பகுதியில் வரி வசூலிக்கிற உரிமையை வளமுள்ள நிலப்பிரபுக்களிடம் வழங்கப்பட்டது. அவர் பதாக்தாரர் என்று அழைக்கப்படுவர். இம்முறையால் பதாக்தாரார்களுக்கு வரி கொடுக்காதவர்கள் கடுமையாக மிரட்டப்பட்டும் அச்சுறுத்தப்பட்டும் வந்தனர்.

சிறு விவசாயிகளின் நிலத்தைப் பிடிங்கியும் பெரும் நிலப்பிரபுக்களாக உருவானார்கள். வடபாதி மங்கலம் முதலியார், கபிஸ்தலம் மூப்பனார், உக்கடைத் தேவர் என பெரும் நிலப்பிரபுக்கள் உருவானார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் முறையே 7,00 முதல் 9,000 ஏக்கர் வரை நிலம் சொந்தமாக இருந்தது. தென்னிந்தியாவிலேயே இவ்வளவு நிலத்தை உடமையாக

கொண்டுள்ள வர்க்கமாக இப்பெரு நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கம் உருவாகியது. நிலத்தின் மீதான மிகப் பெரும் உரிமைகளை சைவ மடங்கள் வைத்திருந்தன. திருவாவடுதுறை மடத்திற்கு மட்டும் சுமார் 24,000 ஏக்கருக்கு மேலான நிலம் உள்ளது. இதேபோல திருப்பணந்தாள் மடத்திற்கும் பல்லாயிர கணக்கில் நிலம் சொந்தமாக உள்ளன.

இதற்கிடையில் வாணிபம் செய்ய வந்த கிழக்கிந்திய நிறுவனம் 1801ஆம் ஆண்டில் தமிழகத்தின் ஆட்சி பொறுப்பை ஏற்றது. வடஅந்தியாவில் வெற்றிகரமாக நடைமுறை படுத்திய நிலச்சீர்திருத்தங்களைத் தமிழகத்தில் செயல்படுத்த முனைந்து தோல்விகண்டது. காரணம் தமிழகத்தில் நிலவிய சிக்கலான நில உடமை உறவாகும். சுதாரித்துக் கொண்ட கிழக்கிந்திய நிறுவனம் பின்னர் சமீன்தாரி வரி போன்ற வரித்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தி மக்களை வாட்டியது.

[ஆ] காலனிய கால, காலனியத்திற்குப் பின்தைய வேளாண் பொருளாதாரம்

ஆங்கிலேயே ஆட்சியின் நேரடி காலனியாதிக்க நாடாக இந்தியத் துணைக் கண்டம் மாறிய பிறகு, இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட தொழிற்புரட்சியின் காரணமாக இங்கிலாந்து தொழிற்சாலைகளுக்கு மூலப்பொருள் வழங்குகிற நாடாக இந்தியாவும் தமிழகமும் மாற்றப்பட்டது. உணவுப் பயிர்களின் விளைச்சல் குறைக்கப்பட்டு பருத்தி, தேயிலை, காபி போன்ற பணப் பயிர்களின் உற்பத்தியைப் பெருக்கியது ஆங்கிலேய அரசு. இதன் காரணமாக பெரும் பஞ்சமும் பட்டினிச் சாவும் இந்தியாவில் ஏற்பட்டன.

விரைவான மூலப்பொருள் பரிமாற்றத்திற் காக ரயில் தண்டவாளங்கள், கப்பல் போக்குவரத்து வசதிகள் முடுக்கிவிடப்பட்டன. பருத்தி, நிலக்கடலை உற்பத்தி செய்கிற பகுதிகள் சென்னை, நாகை, தூத்துக்குடி போன்ற துறைமுகங்களுடன் ரயில் போக்குவரத்து மூலம் இணைக்கப்பட்டன. சென்னைத் துறைமுகத்தில் இருந்து தோல், எண்ணெய் விதைகள், நிலக்கடலை, பஞ்ச போன்ற பொருள்கள் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காலத்தில் இந்தியாவின் தொழிற்துறை உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் வளர்ந்ததாக பல வரலாற்று அறிஞர்கள் எழுதினாலும் அது, ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்கான வளர்ச்சியாகவே இருந்தன என்பதை பிரித்தறிவது அவசியமாகும்.

பஞ்சாலைகளின் தேவை அதிகமான

காரணத்தால் ஆங்கிலேய சுதேசிப் பஞ்சாலைகள் இக்காலகட்டத்தில் அதிகரித்தன. இதன் விளைவாக கோவை, சென்னை போன்ற நகரங்கள் தொழில்மய வாசலில் அடியெடுத்து வைத்தன. பஞ்சாலைகள் மட்டும் அல்லாமல் சர்க்கரை ஆலைகள், எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு ஆலைகளும் தொடங்கப்பட்டன ஆலைகளில் தொழிலாளிகளின் தேவை அதிகமாக, வேளாண் கூலிகள் பஞ்சாலைத் தொழிலாளியாக மாற்றமடைந்தனர். இலங்கை, மொரீஷியஸ், தென் அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்கு ஒப்பந்த தொழிலாளியாக செலவழும் அதிகரித்தன.

தொழில்மயமாக்கலின் காரணமாக நகரங்களில் மக்கள் அடர்த்தி பெருகியது. நகர்ப்புற மக்களின் உணவுத் தேவைக்காக செங்கல்பட்டு மற்றும் காவேரி டெல்டா போன்ற பகுதிகளின் நெல் உற்பத்தி பெருகியது. தொழில் நகரங்களுக்கு நெல் அனுப்பி, இக்காலகட்டத்தில் நிலப்பிரபுக்கள் ஸாபம் அடைந்தனர்.

ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்கள் கடைப்பிடித்த தவறான நில உரிமைக் கொள்கைகள் ஐமீன்தாரி, வாரம்தாரி, மிட்டாதாரி, இராயத்துவாரி போன்ற நில வரித் திட்டங்கள் தமிழகத்தின் வேளாண் பொருளாதாரத்தை மோசமாக்கியது. மேலும் சிராம மக்கள் மேற்கொண்டு வந்த குடி மராமத்து முறை மற்றும் நீர்ப்பாசன முறைகளை ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்கள் கெடுத்தனர்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிராகக் கழகங்கள் நிகழ்ந்துவந்தாலும் தேசிய உணர்வென்னும் மைய நீரோட்டத்தின் பால் பொது மக்களை ஒருங்கிணைத்து, மரபு உரிமையைக்கோருவதற்கான பரந்துபட்ட மக்கள் போராட்டத்தை காங்கிரஸ் கட்சி முன்னெடுத்தது. இறுதியாக ஓர் உயிர்ப்பற்ற புரட்சியின் ஊடாக 1947 ஆண்டில், இந்தியாவில் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் அடித்தள மக்களுக்கு எந்த நலனும் ஏற்படவில்லை.

தேசிய அளவில் காங்கிரஸ் ஆட்சியிலும் மாநில அளவில் திராவிடக் கட்சிகளின் ஆட்சியிலும் பெரு முதலாளிகளும் நிலப்பிரபுக்களும்தான் பெரும் ஆதாயம் அடைந்துவருகின்றனர். தொடர்ச்சியான விவசாயக் கலகங்களுக்கு செவி மடுக்கவேண்டிய சூழ்நிலை கருதி பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல சட்டங்கள் கொண்டு வந்தாலும் நடைமுறையில் இச்சட்டங்களால் பெரிய மாற்றங்கள் ஏதும் நேரவில்லை. உழைக்கும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரமும் மேம்படவில்லை

1952 ஆம் ஆண்டில் கொண்டு வரப்பட்ட தஞ்சாவூர் வாரம்தாரர்கள் மற்றும் பண்ணையாட்கள் பாதுகாப்பு சட்டம்

1956ஆம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட தமிழ்நாடு வாரம்தாரர்கள் மற்றும் பண்ணையாட்கள் பாதுகாப்பு சட்டம்

1969ஆம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட வாரம்தாரர்களுக்கான உரிமைச் சட்டம்

1976ஆம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட நில உச்சவரம்புச் சட்டம்

போன்ற பல சட்டங்கள் 1952க்கும் 1976க்கும் இடையில் கொண்டுவரப்பட்டாலும் எந்தவித சமூகப் பொருளியல் மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. இதன் விளைவாக, பாதிக்கப்பட்ட உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் தொடர்ச்சியாக போராடி வந்தனர். இதன் தொடர்ச்சியாக 1968ஆம் ஆண்டில் கூலி உயர்வு கேட்டு போராடிய 42 தலைத் உழைக்கும் மக்களை உயிரோடு கொளுத்திய நிலப்பிரபுத்துவ காட்டுமிராண்டி சம்பவங்களும் நவீன கால தமிழக வரலாற்றில் நடந்தேறியது.

சுதந்திரத்திற்கு பிந்தைய காலத்தில் தமிழக கிராமப்புறங்களில் ஏற்பட்டுள்ள சமூகப் பொருளியல் மாற்றங்கள் குறித்து 1970ஆம் ஆண்டில் பேராசிரியர் குரியன் செய்த ஆய்வு, வேளாண் பொருளாதாரத்தில் உள்ள வர்க்க ஏற்றத் தாழ்வுகளை உறுதி செய்கின்றன. பல்வேறு நிலச்சீர்த்திருத்தங்கள் நடைமுறையில் இருந்தாலும் தமிழக கிராமங்களில் பெரும் செலவந்தர்களின் கையிலே பெரும்பான்மை சொத்துக்கள் குவிந்துள்ளதை அவர் ஆதாரங்களுடன் தனது ஆய்வில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

[இ] நவீன காலனியாதிக்க [21ஆம் நூற்றாண்டு] சூழலும் தமிழகத்தின் வேளாண் பொருளாதாரமும்:

தமிழ்நாட்டின் மொத்தப் பரப்பளவான 13 மில்லியன் ஹெக்டேரில் 7 மில்லியன் ஹெக்டோர் விவசாயத்திற்கு பயன்படுத்தப்படுகிற நிலப்பரப்பாகும். இதில் 55 விழுக்காடு பாசன வசதி பெற்றவையாகவும் மீதமுள்ள வேளாண் நிலம், பருவ மழையை நம்பியும் உள்ளன. தமிழகத்தின் விவசாய நிலப்பரப்பை அதன் நிலவியல் தன்மைகளைக் கொண்டு ஏழு பகுதிகளாக பிரிக்கலாம். முறையே அவை வடகிழக்குப் பகுதி, வடமேற்குப் பகுதி, மேற்குப்பகுதி, தெல்லா பகுதி, தெற்குப் பகுதி, அதிக மழை பொழியும் பகுதி மற்றும் உயரமான மலை பகுதி. தமிழ்நாட்டின் வேளாண் பொருளாதாரமானது தென்மேற்குப் பருவமழை (ஜனன் முதல் செப்டம்பர் வரை) மற்றும் வடகிழக்கு பருவ மழையையே (அக்டோபர் முதல் டிசம்பர் வரை) பெரும்பாலும் நம்பியுள்ளது. தமிழகத்தில் ஆண்டுக்கு சராசரியாக 958 மிலி. மழைப் பெய்கிறது. இதில் 31 விழுக்காடு தென்மேற்குப் பருவமழைக் காலங்களிலும் 50 விழுக்காடு வடகிழக்கு பருவமழைக் காலங்களில் பெய்கிறது. இதில் 75 விழுக்காடு தமிழகத்தின் கடற்கரை பகுதிகளிலும் மீதமுள்ளவை, உட்புறப் பகுதிகளிலும் பெய்கிறது

இக்காலங்களில் பெய்கிற மழை நீரையே அணைக்கட்டுகள், கண்மாய்களில் தேக்கி வைத்து வேளாண்மைக்கும், குடிநீர்த் தேவைக்கும்

பயன்படுத்திவருகின்றனர். தமிழகம் மழை மறைவுப் பிரதேசமாக இருக்கின்ற அதேவேளையில் காவிரி, பாலாறு, வைகை, தாமிரபரணி போன்ற ஆறுகளின் நீரைக்கால்வாய்களின் மூலம் வேளாண்மைக்கு பயன்படுத்தி முப்போகம் கண்ட வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. அதோடு நீர்வளங்களை முறையே ஏரி, கன்மாய், சூளங்களில் தேக்குவதற்கான சிறந்த நீரியல் பொறியமைவை தமிழர்கள் பெற்றுள்ள காரணத்தால், ஆசியாவிலேயே அதிக நிலப்பரப்பில் விவசாயம் நடந்த பகுதியாக தமிழகம் திகழ்ந்தது. ஆனால் இன்றோ இவ்வரலாற்றில்லாம் பொய்யாக, பழங்கதையாக மாறிப் போடுள்ளது.

வேளாண் பொருளாதார அழிவின் துவக்கம்

தொண்ணாறுகளின் தொடக்கத்திலும் என்பதுகளின் இறுதியிலும் இந்தியாவில் தீவிரமாக புகுத்தப்பட்ட நவ தாராளமயப் பொருளாதார ஏற்பாடானது பொருளாதாரத்தின் மீதான அரசின் கட்டுப்பாட்டை கிட்டத்தட்ட துடைத்து எறிந்துவிட்டது எனலாம். கொஞ்சம் நஞ்சம் அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த இந்தியாவின் பொருளாதாரம் ஒட்டுமொத்தமாக ஏகாதிபத்திய பொருளாதாரத்திடம் அடகு வைக்கப்பட்டது. சுதந்திரத்திற்கு முன்பான காலனிய பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் அரசியல்—பொருளாதாரத்தை இங்கிலாந்து ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரம் தீர்மானித்தது போல தற்போது இந்திய ஒன்றியத்தின் பொருளாதாரத்தை தீர்மானிப்பது உலக நிதி மூலதனமாகும். இதன் நிதி நிறுவனங்களே உலக வங்கி, சர்வதேச நிதியம் போன்றவை. தேச எல்லைகள் கடந்து ஐக்கியப்பட்டுள்ள பன்னாட்டு உலக நிதி மூலதனத்திற்கு தலைமை தாங்குவது வாஷிங்டன் இங்கிருந்து எடுக்கப்படும் பொருளாதார முடிவுகள் “வாசிங்டன் இசைவுப் பொருளாதாரம்” என்றழைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறான மேற்குலக ஏகாதிபத்திய பொருளாதார வழிகாட்டுதலின்படி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட வாசிங்டன் இசைவுப் பொருளாதாரப் பாணியானது இறக்குமதித் தடைகளை நீக்குவது, தொழில் துறையில் அரசின் கட்டுப்பாட்டை விலக்குவது, மூலதனங்களை ஈர்ப்பது போன்ற முடிவுகளை எடுக்க இந்திய ஒன்றிய அரசுக்கு ஆணையிடுகிறது. இம்முடிவுகள் அனைத்தும் ஒருசேர, நாட்டின் தொழிலாளி வர்க்கத்தையும், வேளாண் வர்க்கத்தையும் விளிம்புக்குத் தள்ளுகிறது. குறிப்பாக, வேளாண்துறையில் இறக்குமதித் தடைநீக்கம், மானிய வெட்டு, அறிவு சார் சொத்துரிமை ஒப்பந்தம், மரபணு மாற்றப்பட்ட, விதைக்கொள்கை மற்றும் ரசாயன பூச்சிக்கொல்லி மருந்துப் பயன்பாடு போன்ற எண்ணற்ற வேளாண் பொருளாதார முடிவுகள் ஸ்டாக்கன்கான உழவர்களின் தற்கொலைக்கு

வித்திட்டது. 1994ஆம் ஆண்டில் எடுக்கப்பட்ட வர்த்தகம் தொடர்பான அறிவுசார் சொத்துரிமைக்கான பன்னாட்டு ஒப்பந்தம் [Agreement on Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights (TRIPS)] தாவர விதைக்காக உழவர்களின் மரபுவழி உரிமையை அந்நிய நிறுவனத்திற்கு தாரை வார்த்தது. இதனால் பல நூறு ஆண்டுகளாக உத்திரப் பிரதேசத்தின் பால்லியா மாவட்ட உழவர்களால் பயிரிடப்பட்டு வந்த பார்லி பயிருக்கு சப்பானைச் சேர்ந்த சப்போரா நிறுவனம் உரிமை கொண்டாடியது.

உணவுப் பாதுகாப்பு என்ற போர்வையில் சொந்த நாட்டின் மரபு விதை உரிமையை நீக்கி, மன்சாண்டோ என்ற பன்னாட்டு கார்ப்பரேட் நிறுவனத்திடம் (மரபணுமாற்றம் செய்து) விதைக்கான உரிமையை வழங்குவது எவ்வாறு உழவர்களுக்கு பாதுகாப்பாக அமைய முடியும்? விதையை மட்டுமே மூலதனமாகக் கொண்ட உழவனிடம் அதையும் பிடிங்கி பன்னாட்டு நிறுவனங்களிடம் கையளிப்பது எவ்வாறு உணவுப் பாதுகாப்பு வாதமாக இருக்க முடியும்? முன்னதாக அதிக மக்குல், அதிக லாபம் என்ற விளம்பரத்துடன் இந்தியச் சந்தையில் அனுமதிக்கப்பட்ட மன்சாண்டோவின் மரபணு மாற்றப்பட்டப் பருத்தி விதை லட்சக்கணக்கான ஆந்திர, மகாராஷ்டிர உழவர்களின் தற்கொலைக்கு வித்திட்டது. இந்த அவலம் இன்றும் தொடர்ந்து வருவது அரசின் கணக்குக்கு தெரியவில்லையா என்ன? ஆனால் ஏகாதிபத்திய ஆணைகளுக்கு எடுபிடியாக நின்று செயல்படுவது அன்றி வேறு என்ன முடிவுகளை இந்திய ஆளும் வர்க்கத்தால் எடுக்க இயலும்!

மரப்னு மாற்றுப் பயிர் மற்றும் ரசாயன உரப் பயன்பாடு:

பன்னாட்டு நிதியகம்/உலக வங்கியின் வழிகாட்டுதலின்படி அடியோடு மாற்றிக் கட்டமைக்கப்பட்ட இந்தியாவின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பானது மக்கள் நலனுக்கான அரசின் செலவை தேவையற்ற விரயமாகக் கருதின. விளைவு, விவசாயிகளுக்கான மானிய வெட்டு, நீர்ப்பாசன கட்டமைப்பில் வெட்டப்பட்ட நிதி, உணவுப்பயிர் இறக்குமதியால் சரியும் விலை போன்ற பன்முக சிக்கல்களால் இந்திய விவசாயிகள் கடும் நெருக்கடியை சந்திக்க நேர்ந்தது. முன்னதாக உலக வங்கியின் அமுத்தத்தின் பேரில் 1988ஆம் ஆண்டில் திருத்தியமைக்கப்பட்ட இந்தியாவின் விதைக் கொள்கையானது லட்சக்கணக்கான விவசாயிகளின் படுகொலைக்குச் சட்டக ஒப்புதல் அளித்தன. மீண்டும் பயன்படுத்த முடியாத, வறட்சியைத் தாக்குப்பிடிக்காத வகையிலான விதைகளை மரபணுமாற்றம் செய்தும், அதன் மீது ஏகபோக உரிமை கொண்ட மான்சாண்டோ எனும்

அராசக விதைக் கொள்ளையனிடம் விவசாயிகளின் வாழ்வை இந்திய அரசு அடமானம் வைத்ததை அறிவியலுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டிலிருந்து பார்ப்பதென்பது பார்வைக்குறைபாடே. அதிக மக்குல், விவசாயிகளின் வாழ்வை வளப்படுத்தும் என்ற பிரச்சாரத்துடன் இந்தியச் சந்தையில் நுழைந்த மாண்சாண்டோ இந்தியாவின் தொண்ணாறு விழுக்காட்டு பருத்தி விதைக்கான உரிமை கொண்டுள்ளது. மேலும் மரபணு மாற்றப்பட்ட விதைகள் திட்டமிட்டே வறட்சியையும் பூச்சிகளின் தாக்குதலையும் தாங்கும் திறனுக்குத் தகுந்தவாறு தொழில்நுட்ப மாறுதல் செய்யப்படுகின்றன. அதுவே பூச்சிக்கொல்லி விற்பனையில் ஈடுபட்டுள்ள உள்நாட்டு, பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு ஸாபாம் தருவதாக இருக்கிறது. விதைகள் மீதான உரிமையானது தொடர்ச்சியாக உரங்கள் மற்றும் பூச்சிக்கொல்லி மருந்து சந்தைக்கு ஏற்ப ஏகபோக உரிமையுடன் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதால் இந்திய விவசாயத்துறையும் தொழிற்துறையை போன்ற பெரும் நெருக்கடிச் சூழலுக்கு தன்னப்பட்டது. இதனால் பூச்சிக்கொல்லி வாங்கி நட்பப்பட்ட விவசாயிகளின் கொத்து கொத்தான தற்கொலைக்கு அது வித்திட்டது. தற்கொலை என்பதைவிட இந்திய ஏகாதிபத்திய, பன்னாட்டு மூலதன கூட்டுக் கொலையாளிகளின் திட்டமிட்டத் கொலை என்றே கூறலாம்.

பசுமைப்புரட்சியின் தாக்கத்தினால் வேளாண்மை சிதைவுடைந்த மாநிலங்களில் தமிழகம் முதன்மையான பகுதியாகும். வேளாண் இடுபொருட்கள், வேதியியல் உரங்களின் விலையேற்றம் உற்பத்தி செலவுக்குக்கூட ஈடுகட்ட முடியாத வேளாண்மை வருமானம், நவீன வேளாண் கருவிகளின் மூலமான உற்பத்தி இதன் எதிர்வினைவாக பெருமளவில் வேலையிழந்த கிராமப்புறப் பாட்டாளிகள் போன்ற காரணங்களால் தமிழகத்தின் கிராமப் புற மக்களின் வாழ்க்கைப் பெரும் நெருக்கடிச்கு உள்ளாகியிருக்கிறது.

தொழிற்துறை வளர்ச்சியும் வேளாண் பொருளாதார வீழ்ச்சியும்:

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம் தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்” என்ற வள்ளுவர் முதல், “விவசாயமே உண்மையான உற்பத்தித் திறனுடையது” என வாதிட்ட பிசியோகிராட்டுகள் வரை வேளாண் தொழிலைப் போற்றிப் பாட்டாத அறிஞர் பெருமக்களே உலகில் இல்லை எனலாம். ஆனால் இன்றைய தொழிற்துறை முதலாளிகளால் ஆட்டுவிக்கப்படுகிற இந்திய அரசோ, 70 விழுக்காட்டிற்கும் மேலான விவசாயிகள் வசிக்கும் நாட்டில், முதலாளிகளின்

தொழிற்துறை நலன் காக்க தன் சொந்தக் குடிகளை அழித்தொழிக்கும் வகையிலான தொழில்துறை மையவாத பொருளாதார திட்டங்களை செயல்படுத்துவதிலேயே முனைப்பு செலுத்துகிறது.

ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்கான தொழிற்துறை மற்றும் நகரமயமாக்கல் திட்டங்கள், இந்திய ஆடசியாளர்களின் பிரித்தானும் சூழ்சி, தமிழக உரிமையை அடக்கவேக்கும் தமிழக ஆடசியாளர்களின் தனினல் அரசியல் ஆகிய காரணங்களால் அண்டை மாநிலங்களுடன் எழந்துள்ள நதிநீர் பங்கீட்டுச் சிக்கல், குறைந்துவரும் மழையாவு, அழிக்கப்பட்டுவரும் நீர்நிலை ஆதாரங்கள், தொழில்துறைக்காக மடைமாற்றப்படும் ஆற்றுநீர், நிலத்துடி நீர்வளங்கள் போன்ற காரணங்களால் பாரம்பரியமிக்க தமிழக வேளாண்மையானது தொடர்ந்து திவாலாகி வருகிறது.

மத்திய மாநில அரசுகளின் பொதுத்துறை நிறுவனத் திட்டங்கள், நெய்வேலி நிலக்காரி, காவிரிப்படுகையில் நடக்கும் எண்ணேய — எரிவாயு மற்றும் மீததேன் எடுப்புத் திட்டங்கள், கடற்கரையோரப் பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்படும் உப்பளங்கள், இராஸ் பண்ணைகள் ஆகியவற்றினால் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் விவசாயிகளிடம் இருந்து பிடிக்கப்பட்டதால் நிலமற்றவர்களாக ஒரு பகுதியினர் மாற்றப்பட்டனர். தொழில்துறை வளர்ச்சியின் தேவைக்காக சுண்ணாம்புக்கல், சிலிகா, மெக்னீசியம், தாதுமணல் உள்ளிட்ட கனிமங்கள் எடுப்பதற்காக பெருமளவிலான வினாநிலங்கள் கையகப்படுத்தப்பட்டன. நகரமயமாக்கல், ரியல்எஸ்டேட், சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலங்கள், தொழிற்பேட்டைகள், இவற்றுக்காக உருவாக்கப்பட நிலவங்கிகள் என விவசாய நிலங்கள் மக்களிடம் இருந்து இன்றாவும் எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இதனால், விவசாயத்தை நம்பியிருந்த மிகப் பெருமளவிலான உழைக்கும் மக்கள் வேலையற்றவர்களாகவும் நிலமற்றவர்களாகவும் மாற்றப்பட்டனர். சிறுகுறு விவசாயிகள் கடும் நெருக்கடிக்கு உள்ளாயினர். இந்த நெருக்கடியானது கிராமப்புற மக்களைப் பிழைப்புத் தேடுவதற்காக நகரத்தை நோக்கித் தள்ளியது. கிராமப்புற மக்களை உள்ளாட்டு அகதிகளாக்கியது.

முறையாக குளங்களைப் பராமரிக்காத காரணத்தால், தென்மாநிலங்களில் 1965–2000 ஆண்டுகளில் மட்டும் 37 விழுக்காடு குளத்து நீர்ப்பாசன நிலங்கள் அழிந்து போயின என்ற புள்ளிவிவரமானது அரசு எந்திரத்தின் நீர்மேலாண்மை புறக்கணிப்பை நமக்கு அடிக்கோடிடடுக் காட்டுகிறது.

உள்ளாட்டு உற்பத்தியில் தமிழகத்தின் பங்கு 1970களில் 7.41% ஆகவும், 1990களில் 33.1% ஆகவும், 2000இல் 31.5% ஆகவும்

தொடர்ந்து வளர்ந்து வருகிறது. 1970 களில் குடும்பத்தொழில் அல்லாத ஆலைத் தொழிலாளர்களின் பங்கு 9% ஆக இருந்தது. இந்த எண்ணிக்கை சராசரியாக ஆண்டுக்கு இரண்டு விழுக்காடு என்ற அளவில் வளர்ந்து வருகிறது. இந்தியாவிலேயே அதிகமாக நகரமயமாக்கலில் 50%த்தைத் தாண்டிவிட்டது தமிழகம். தொழில் வளர்ச்சி தமிழகம் முழுமைக்குமானதாக இல்லாமல் வடக்கு மற்றும் மேற்கின் சில பகுதிகளில் மட்டுமே நடந்துள்ளது. தமிழகத் தொழிற்சாலைகளில் சென்னை, காஞ்சிபுரம், திருவள்ளூர், வேலூர் ஆகிய மாவட்டங்களில்தான் பெரும்பான்மையான தொழிற்சாலைகள் உள்ளன. தமிழக சிறுதொழில்களில் கோவை, திருப்பூர், ஈரோடுஆகிய மாவட்டங்களில்தான் பெரும்பகுதி தொழிலகங்கள் உள்ளன.

1950களில் பதிவுசெய்யப்பட்ட தொழிற்சாலைகள் 400 ஆகவும், 1960களில் 5900 ஆகவும், 1980களில் சுமார் 10 ஆயிரமாகவும் வளர்ந்து 2011—2012 கணக்கின்படி 37 ஆயிரத்தை எட்டியுள்ளது. இது இந்தியாவின் மொத்த தொழிற்சாலைகளில் 17% ஆகும். மொத்த ஆலைத்தொழிலாளர்களில் 14.45% தமிழகத்தில் உள்ளனர். தொழில்துறை உற்பத்தி மதிப்பில் தமிழகத்தின் பங்கு 10.54 % ஆகும். தகவல் தொழில்நுட்பத் துறையின் வளர்ச்சியிலும், வருமானத்திலும் இரண்டாவது இடத்தில் இருக்கிறது தமிழகம்.

1990க்குப் பிறகு உலகமயமாக்கல், தாராளமயமாக்கல், தனியார் மயமாக்கல் என்ற வடிவங்களில் சுரண்டல் நாளுக்குநாள் அதிகரித்து இருக்கிறதே தவிர சமூகத்தின் எந்த சிக்கலையும் இது தீர்க்கவில்லை. ஆலைமுடல், ஆட்குறைப்பு, சம்பள வெட்டு என தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கு எதிரானவை நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன. மறுபக்கம் அந்திய நேரடி மூலதன இறக்குமதி, பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்குசலுகைகள், உள்நாட்டு சிறுதொழில்களுக்கு முட்டுக்கட்டை என தமிழகம் ஏகாதிபத்திய நிறுவனங்களின் வேட்டைக்காடாக மாற்றப்படுகிறது. படித்த வேலையற்ற இளைஞர்கள் 95 இலட்சம் பேர் என்று அரசின் புள்ளிவிவரங்கள் சொல்கின்றன. வேலையிலிருப்போரும் வேலை உத்தரவாதம் இல்லாமல் வெளியேற்றப்பட்டு வருகின்றனர். இந்நெருக்கடியின் ஊடே வடமாநிலத் தொழிலாளர்களைக் குறைந்த கூலிக்கு அமர்த்தி இரக்கமற்ற முறையில் சுரண்டல் அரங்கேற்றப்படுகிறது.

தொழில்துறை நெருக்கடி நிலவும் அதேவேளையில் பன்னாட்டு நிதிமுலதனத்தின் இறக்குமதியால் தகவல் தொழில்நுட்பம் மற்றும் மோட்டார் தொழில் நிறுவனங்களின் புகலிடமாக தமிழகம் மாறிவருகிறது. பெருநிறுவனங்களுக்குத்

தேவையான உதிரி பாகங்களின் உற்பத்தியில் ஈடுபடும் சிறுகுறு நிறுவனங்களின் தேவை போன்ற காரணங்களினால் கணிசமான சிறு உற்பத்தியாளர்களும் உயர் தொழில்நுட்பப் பணியாளர்களும் உருவாகி இருக்கிறார்கள். இவர்கள் 20 ஆயிரம் ரூபாய் தொடங்கி இலட்சம் ரூபாயைத் தாண்டுகின்ற மாத வருவாய் பெறுகின்றவர்களாக உள்ளனர். இந்தப் பிரிவினரின் எண்ணிக்கை முன்பைவிட பன்மடங்கு கூடுதலாக உள்ளது. இந்த வர்க்கம் ஆனும் வர்க்கத்தின் சரண்டல் திட்டங்களை நாட்டின் உண்மையான வளர்ச்சிக்கானது என்றே கருதுகின்றது. ஊழலும் திறனற்ற நிர்வாகமும் பொத்தாம்பொதுவாக அரசியல் கட்சிகளும் தான் சமூக அவலங்களுக்கு காரணமென்றும் சர்வாதிகாரமும் இராணுவ ஆட்சியும்தான் தீர்வென்றும் எண்ணுகிறார்கள். ஊடகத்துறையின் வளர்ச்சியும் இணைய உலகின் வளர்ச்சியும் கருத்துப் பரப்பலுக்கான வெளியைத் திறந்துவிட்டுள்ளன. அதே நேரத்தில் தெருக்களில் நடந்தேறவேண்டிய மக்கள் போராட்டங்களுக்கு இணையக்களம் துணை செய்ய முடியுமே ஒழிய மாற்றாகிவிடாது என்பதை இப்பிரிவினர் உணரத் தவறுகின்றனர்.

இந்தியாவில் உள்ள மாநிலங்களில் தொழிற்துறை வளர்ச்சியடைந்த பகுதியாக இருக்கும் அதேநேரத்தில் மிகப்பெரும் கடன்க்கமையுள்ள மாநிலமாகவும் தமிழகம் உள்ளது. தனிநபர்வருமானம், மனிதவளம், சுகாதாரம், கல்வி உள்ளிட்ட பலதுறைகளில் பின்தங்கியே உள்ளது. இப்படியாக, இன்றுசமூகம், அரசியல், பொருளாதாரம் என அனைத்து தளங்களிலும் இதுவரை கண்டிராத கடுமையான நெருக்கடிகளை தமிழகம் இன்று சந்தித்து வருகின்றது.

இறுதியாக,

நிலவுகிற தாராளமய உலகமய காலகட்டத்தில்
இயற்கை வளங்களை உள்ளாட்டு பன்னாட்டு
பெரு முதலாளிகளுக்குத் தாரைவார்க்கிற
அரசின் போக்கு குறித்தும், கார்ப்பரேட் நலனுக்கு
எடுப்பிடி சேவை செய்கிற அரசின் இயல்பு குறித்து
அனைத்து விளிம்புநிலை, இடைநிலை வர்க்கங்கள்
அறிந்துகொள்வதென்பது மெய்யாகவே அரசு
குறித்த பிம்பங்களை உடைத்து முன்னேறுவதற்கான
முதற்படியாகும்.

